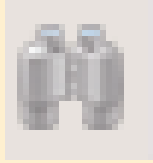

מאז ועד היום

חוברת המחזורים של קיבוץ בארי

לחיפוש - לחץ
על כלי המשקפת
או הקש: Ctrl F

כותבי הרשימות הם בני המחזורים של בארי לדורותיהם
התמונות מארכיון קיבוץ בארי ומתוך אלבומים פרטיים

סודר ועומד במחלקת הגרפיקה והודפס ברפוס בארי
לקראת חגיגות 60 שנה לקיבוץ בארי
תשס"ו, ספטמבר 2006

בפתח החוברת

הרעיון להוציא חוברת זו, התגבש במהלך ההכנות לכנס המחזוריים. לכנס הוזמנו כל בוגרי בית הספר בבארי, ובוגרי חברות הנוער, החל מהכשרת "איתנים" (שסיימו ב-1956), ועד כיתת "דובדבן" (שסיימו ב-2006).

על פער של 40 שנה, קשה לגשר, לכן חשבנו, על חוברת שתציג את המחזוריים ותאפשר, אולי, לתת תמונת פסיפס מעניינת של בוגרי בארי. כל מחזור וההרכב המיוחד שלו, כל מחזור ואופיו, כל מחזור והתקופה בה גדל. כפי שתווכחו לדעת עם העיון בחוברת, 44 הקבוצות המוצגות כאן, הן אכן שונות ומגוונות, וגם הכתיבה איננה אחידה. חלק כתבו בהומור, אחרים בנימה נוסטלגית, יש שכתבו בתמצות רב ויש שהתקשו להסתפק במקום שהוקצה להם. בכל אופן, הקורא בחוברת יוכל לחוש את רוח הזמנים, המשתנה עם השנים.

כ-850 בוגרי בארי, הם ובני משפחותיהם, מהווים ציבור גדול ועוצמתי. כשבילים בארי, איננה סתם נקודה על המפה, בין עלומים לרעים, אלא קיבוץ ששוכן לכל אחד מאתנו, בלב.

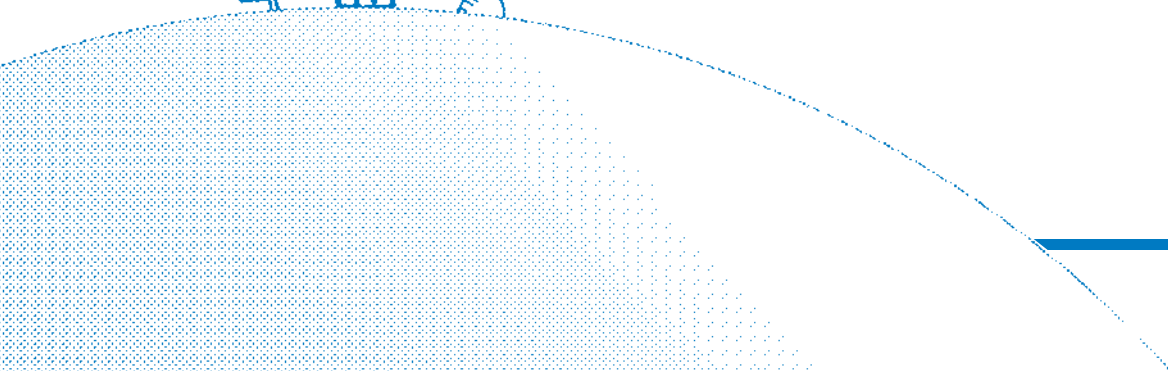
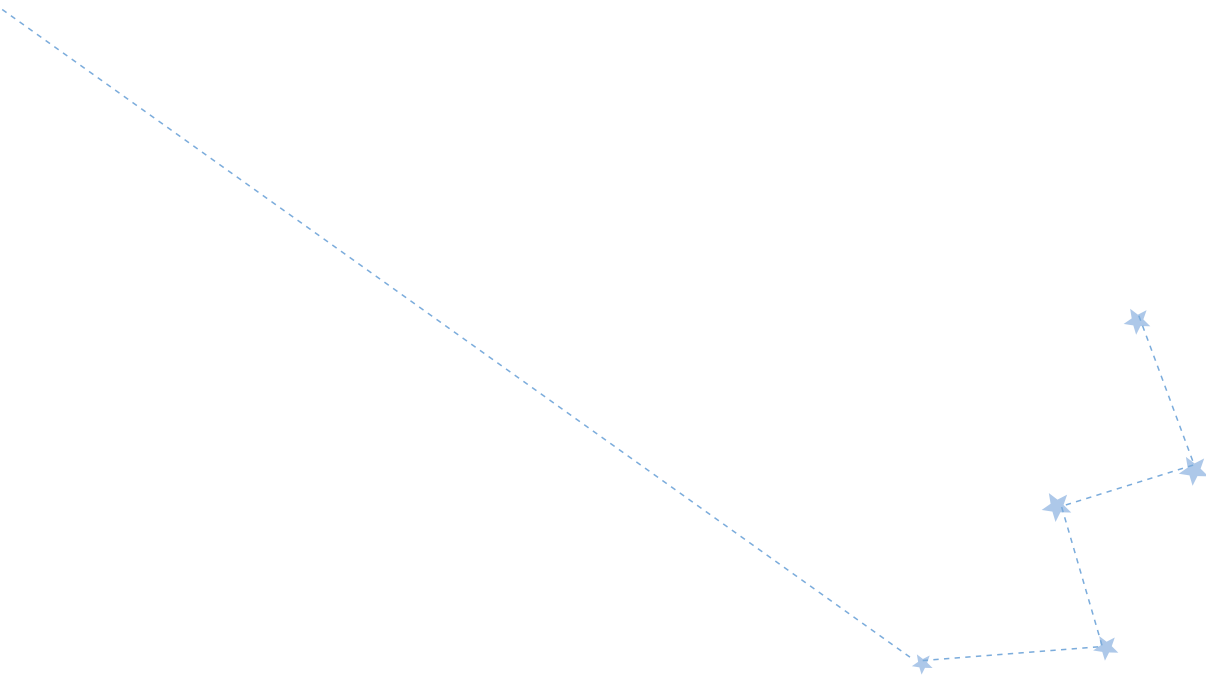
וכבר נאמר: אפשר לעזוב את הקיבוץ, אך הקיבוץ לעולם לא יעזוב אותך... בחרנו להביא את מאמרה של טלי תמיר, "הרהור על קרבה וריחוק". נדמה שאין מי שגדל בחינוך המשותף, שלא יזדהה עם ההרגשה שטלי מיטיבה כה טוב לתארה. בפתח החוברת, דבריו של ארק'ה, כנציג של המחנכים לדורותיהם, שלהם חלק כל כך נכבד בעיצובנו, בחינוכנו, ובמי שאנו היום.

התהליך של איסוף החומר והכתיבה על המחזוריים, היה מעניין ומהנה. תוך כדי הכתיבה, נפגשו, התכתבו, והתלבטו החבר'ה, מה ראוי להיכנס לחוברת ומה לא, העלו זיכרונות, עשו דין וחשבון, וספירת מלאי. בסופו של דבר, גם אם היינו צריכות "לנרנד", התוצאה מצדיקה את המאמץ.

אנו מקוות, שעצם הכתיבה והמעורבות בהכנת החוברת, הכניסה עוד בוגרים להתרגשות לקראת כנס המחזוריים.

קריאה מהנה!

שושק'ה שטיינהרדט ותמר בן-צבי

קסיופיאה הרהור על קרבה וריחוק*

Kassiopeia אמה של אנדרומדה
במיתולוגיה היוונית. על-שמה
נקראת קבוצת כוכבים בשמי הצפון.
חמשת כוכביה המזהירים מהווים
כעין האות W ובעזרתם נקל למצוא
את כוכב-הצפון. (מילון אבן-שושן)

קבוצת כוכבים: צירוף מדומה של כוכבים, הנראים קרובים זה לזה רק כשמתבוננים בהם מכיוון כדור הארץ. הכוכבים המקובצים לקבוצת כוכבים אחת, והנראים קרובים בכיפת השמיים, יכולים להיות במציאות רחוקים ביותר האחד מרעהו. השניות-המתעתעת בין קרבה וריחוק במרחב השמימי מקרינה למטה, אל סוד הקשר הקבוצתי: בין אם מדובר במגע קרוב, בין אם בשנות-אור מפרידות, המערכת שומרת על מבנה קבוע בין חלקיה, וכך תמשיך ותנוע בחלל עד קץ כל הזמנים: הנה ה"יצול", ה"עגלה", ה"דובה הגדולה"...

דמיינו פיצול לתמונת מראה: קבוצת ילדים גדלה ונפוצה לכל עבר בווקטורים בלתי ניתנים לחיזוי מראש. שוב לא ניתן לזהות את הקשרים הסמויים ביניהם. אך השרטוט המערכתי - בדומה לקבוצת כוכבים - ממשיך ומשייט מעל לראשיהם, מלווה אותם באשר ילכו, ומתפקד כמצפון פנימי בעולמם הרגשי. גם אם הרחיקו נודד, עד קצה העולם, תלווה אותם הקבוצה המקורית לתוכה נולדו, כתמונת-

מראה המשתקפת ברקיע, שהוטבעה בהם, לבלי-יכולת מחיקה. כיפת השמיים ומערך הכוכבים היו חלק מתפאורת הילדות הקיבוצית, ביטוי של המרחב הכפרי הפתוח שהכיל בחיקו את אותה ילדות. הצמחים, הציפורים והכוכבים ברקיע אישרו שוב ושוב את התחושה הגואלת שהטבע נמצא לפתחם, במרחק זרוע מושטת - חוויה שהפכה לערך חינוכי. ובשעות הלילה והחשכה היו הכוכבים לבדם קשובים ורואים ורק הם היו אלה שהאירו את השבילים החשוכים, בהם רצו רגליים קטנות לשם - אל בית ההורים הבטוח והמגונן.

טלי תמיר

*מתוך קטלוג - ספר התערוכה "לינה משותפת, קבוצה וקיבוץ בתודעה הישראלית", מוזיאון תל-אביב לאומנות, 2005.

בית הספר בקיבוץ בארי מאז ועד היום: מ"אשל" עד "דוברבן",
מ"איתנים" ועד "שקמה" - מחזור החיים כנגב

בארי - בית וישוב מחנך

חגיגות שנות השישים לבארי חושפות את חיוניותה ועוצמתה הכלכלית והחברתית וממלאות את ליבנו גאוה על היותנו שותפים למפעל חיים משגשג ופורח.

אנו גאים ביצירתנו החברתית ובהצלחתנו המשקית-כלכלית, אך ממעיטים לחשוב על הדרך בה דבקנו ושהובילה אותנו עד הלום. החינוך על כל שלוחותיו, מהגיל הרך ועד לסיום ביה"ס, קליטת חברות הנוער וגרעיני תנועות הנוער, לאורך תקופה - הם שהביאו אותנו להיותנו קיבוץ גדול, רב שכבתי ורב גילי, שמסוגל לקלוט אליו במשך השנים משפחות ובודדים, עולים חדשים וותיקים, למזגם ולשלבם בחברה הקיבוצית שלנו.

מימי הבראשית שלנו כקיבוץ, קלטנו חברות נוער וגרעינים תנועתיים. כל אחת מחברות הנוער וכל אחד מהגרעינים, השאיר את חותמו בחברתנו הקיבוצית. אני משוכנע שגם אלה שסיימו ועזבו, לא שכחו את אשר צברו, הפנימו ולמדו בביתנו. מיטב חברינו וחברותינו תרמו ממרצם ומסירותם לחינוך הבנים והחניכים ואנו שמחים שרבים מהחניכים שומרים עד היום על קשר כל שהוא לבארי.

בימים אלה, משימת החינוך קשה יותר. האווירה השתנתה ומרכיב כמו הגשמה, שיתוף ושוויון אינם כה פופולריים. יש לעשות כל מאמץ בכדי להקנות ערכים אלו, ובעזרתם ליצור חברה טובה יותר וסולידית שנוכל להמשיך ולהתגאות בה.

בוגרי בארי - היו גאים בביתנו ובחברתנו.

ארק'ה פרומקין

ילדים רוקדים. איור מתוך החוברת
"עשרים להתנחלות בארי" בהוצאת קיבוץ
בארי

המחזורים

מחזור א' (תשכ"ג 1963) - מחזור מ' (תשס"ו 2006)

אשל

מחזור א', תשכ"ג 1963

קבוצת "אשל", 1963 - עומדים מימין לשמאל: אודי בר-סיני, אברהם (צ'יקו) בכר, ראובן נגלר ז"ל, גידי צרניק ז"ל, צבי (צוקר) סוכמן, בוכסי (המחנך), חוה (יחזקאל) בן-עמי, עמירי לב, כורעים: שמואלה (גודארד) בר-סיני, רחלי (וינר) סויס, אריאלה לוי (גיאר), ניבה (נטע) שגב דרוקר, אמיר אפרת (ז"ל), רותי פרומקין (מטפלת); יושבים: אברהם (מנצ'ר) דבורי, דוד (דובי) עופר ז"ל, אמנון מלילי, רבקה חזן, שושקה (אלנתן) שטיינהרדט. (חסר בתמונה: רוני לוי).

אשל - על שם העץ הגדול והבודד שמעבר לוואדי אשפה

ה ימים ימי ראשית שנות החמישים. הקיבוץ זה עתה התישב במקומו החדש, המחנה כולל מספר מבנים וצריפים וכמה אהלים. הנוף שומם, ללא ירק, ללא צל, לכל כוון רואים עד האופק.

בקיץ השמש מכה על הראש, והרוח מעלה ענני אבק לשמים, בחורף, ללא מדרכות, אנחנו מבוססים בבוץ נעולי מגפים. הלילות חשוכים וחייבים להדליק פנסים, וכשאנו, הילדים, שוכבים לישון, אנו מקפידים למשוך את השמיכה מעל לראש, מפחד החלומות והתנים המיללים במקהלות. ואז, בבוקרו של יום גשום אחד, נדחקו ארבעה זאטוטים לג'יפ של הרופא, בדרכם מגן א' לכתה א' וכולם אז אמרו - מחזור א' יוצא לדרך.

תוך כמה חודשים, מצטרפים אלינו בנים ובנות מהעיר הגדולה, תוספת חשובה, שהביאה איתה מידע לא פחות חשוב - כל משחקי הרחוב משכונת פלורנטין, כולל הוראות הפעלה בספניולית.

יום אחד, אמרו לנו לבחור שם לקבוצה.

- אז בחרנו ב"קבוצת צבי".

- אחר כך אמרו שצריך דוקא שם מן הצומח.

- שאלנו למה ?

- אז אמרו שכל המחזוריים שבדרך נקראים כבר בשמות של עצים, אז גם אנחנו צריכים להקרא בשם של עץ.

-טוב, אז בחרנו בשם: "קבוצת אשל" על שם העץ הגדול והבודד שמעבר לוואדי האשפה.

וכבר הנה, הגיעה שנת הבר-מצווה, בה נטענו שורת אשלים לאורך כביש הכניסה, מהתמרור בואך שער הקיבוץ.

עוד כמה שנים עברו, והופ הגענו לחג המחזור הראשון, בו ערכנו משפט פומבי לקיבוץ, שבסופו הוא יצא זכאי,

אז נשמנו לרווחה, וקראנו בקול גדול: "צרפנו אליכם". אחר כך התגייסנו לצבא, לא לפני שכתבנו בגדול על הקיר

של האסם: "אשל זה לא רק אכילה שתיה ולינה", אלא שאז הסתבר לנו שעדיין לא גמרו לבנות את האסם, אז

ויתרנו על הרעיון.

ויתר דברי "קבוצת אשל", הלא הם כתובים ושמורים בתיק של קרטון,

אי שם בירכתי הארכיון.

ומבני המשק הראשונים, כבר שימשנו בתפקידים שונים: מרכז מוסך,

מרכז רפת, גזבר, מנהלי ב"ס, מזכיר, מורים, גננות, מטפלות,

קוסמטיקאית, ספרנית ועוד.

והיום, כולנו כבר סבים וסבתות בבארי ומחוצה לה.

נזכור את ארבעת בני הכיתה, שלא זכו להיות עמנו היום, ונפטרו בטרם

עת: גידי, דוד, ראובן ואמיר.

המחזור הראשון ליד צריף בית-הספר הראשון

שלהבת

מחזור ב', תשכ"ד 1964

כורעים מימין לשמאל: מוטי וגנר, גיורא הן (עוז), רותי פרומקין (מטפלת), יוסי וינטרוב, בוריס קפיטנוב, דן כהן.
יושבים מימין לשמאל: יהודית כהן, זאב עופר (מחנך), תמי סוכמן, מאיר לוי, יהודה ערוסי.

ב שנת 1962, עם פירוק קיבוץ קדמה, עברו לבארי שבעה בני קבוצת "עומר" שהיו אז בסוף כיתה י'.

באותה תקופה, הייתה בבארי קבוצה מקבילה, שנקראה קבוצת "אורן". הקבוצה כללה נערים מרוסיה, פולין ורומניה.

שידוך בין נערי קדמה ובני הכוח הרב לאומי הנ"ל, יצר את קבוצת שלהבת, שתפסה את מקומה כמחזור שני בבארי, אחרי קבוצת אשל.

קבוצת שלהבת, עברו בה נערים ונערות רבים מצד אחד, מורים ומחנכים לרוב, מצד שני. כבר בראשית דרכה, הצטיינה הקבוצה בהכרה מעמדית. את נושא תנועת העבודה למדנו להלכה (מעט) מספרו של ברסלבסקי, ולמעשה (הרבה) בעבודה בענפי המשק. באמצע שנת י"ב, הוחלט לשחרר את הנערים סופית מעולה של תורה, והם עברו לרשות סידור העבודה.

"צרפוננו אליכם", עמדו על הבמה מחנך הכיתה, זאב עופר, המטפלת רותי פרומקין, ועשרה חניכים מופלאים. מתוך העשרה, שניים בלבד היו בני משק, שמונה היו ילדי חוץ. שישה מבני הקבוצה, חיים עד היום הזה באושר ובעושר בקיבוץ בארי.

ואלו שמות חברי הקבוצה ועוד כמה פרטים נכון להיום...

בוריס קפיטנוב, נשוי ללאיקה + 3, עובד בדפוס בארי;

מאיר לוי, נשוי לדליה + 4, ריכז עד לאחרונה את הפרדס בבארי;

רינה גלמור + 2, עובדת בענף הבגד בבארי;

יהודה ערוסי + 2, נשוי ליעל, מרכז את הנגריה בבארי;

תמי סוכמן + 4, מרכזת ענף הבגד בבארי;

גיורא עוז נשוי לאורה + 3, עובד בדפוס בארי;

יהודית כהן נשואה לאנדרו + 2, חיה בסידני באוסטרליה;

מוטי וגנר נשוי ליוכי + 2, חי בבילו, עוסק בפיתוח כבישים ומדרכות;

יוסי ויינר, נשוי לנירה + 3, חי בראשון, עוסק במכירות;

דן כהן, נשוי לדבורה + 5, חי ברחובות, עוסק בנדל"ן.

הכוח הרב לאומי מקדמה,
ביחד עם העולים מ"אורן",
הציתו שלהבת גדולה

דרור

מחזור ג', תשכ"ו 1966

עומדים מימין לשמאל: ראובן גרינברג, אפרת מגנוס, עמרי קלמר, נורית (דבורי) אפרת, אמוץ אבני, מאירה (נוה) בכור ז"ל, גדי שור, רותי (לב) סיני, עודד וקסלר. שורה שניה מימין: שלמה דינר ז"ל, רן לב, מרדכי סימון (נוה), איציק פורמן (ישי פרן), יורם בר-סיני, יוסי מאיר. שוכבים מימין: יגאל זורע, איציק ברויטמן (יצחק הוראל).

קראנו לה דרור - הקבוצה היחידה
שלא נקראה על שם עץ או צמח...
עד שהגיעו שלהבת

גדלנו בין הזרזירים והפרות, הטבע קרץ לנו יותר ממחברות הלימודים

בלהט של שמש נולדנו, כל עשב היה לנו אח.

בטרם בתים, בטרם עצים, בטרם כל צל בחולות לוחטים..."

המילים התמימות האלה ממסכת החג הישנה, היו לנו תיאור ממשי של ילדותנו. הילדים הכמעט-ראשונים שנולדו לקיבוץ הצעיר שנאחז בנגב ב-1946. ארבעה ילדים נולדו לפנינו - והם היו הבסיס לכיתה הראשונה "אשל". אבל הבת הראשונה של הקיבוץ, היא שלנו: נורית (אפרת) דבורי, שסיפור לידתה בלילה חורפי בגדרה, בימי המלחמה, הפך למיתוס מקומי. ואנחנו, שנולדנו כולנו בגדרה, בשנה בה נולדה המדינה, עברנו לבארי מיד עם תום מלחמת העצמאות, גדלנו בגן א' ובגן מעבר (היה דבר כזה...) והרכבנו את הכיתה שהפכה לקבוצת "דרור".

זאת הייתה הקבוצה היחידה שלא נקראה בשם של עץ או צמח, פרי או ירק - אלא דווקא ציפור, או אולי... חופש. אז עוד לא הייתה מסורת, וחשבנו שהכל מותר. ("שלהבת" הצטרפו מאוחר יותר).

ובאמת גדלנו באופן חופשי, ליד הרפת והמתבן, בין הזרזירים והפרות - בבית הישן שאח"כ היה "המכון של בוכסי". הטבע קרץ לנו יותר ממחברות הלימודים. יחד עם המורות הראשונות שרה ר', מרגה, אילה נ' והמטפלת הצעירה והאהובה עתליה, יצאנו לטיולי טבע בוואדיות, בכוסתנים וב"עצים הבודדים" שמסביב, אוכלים תאנים, רימונים ושקדים, אוספים צמחים ופקעות, חלזונות וצבים.

כרמצווה עשינו בואדי עם כתובת אש אחת, שהיום ודאי הייתה מתביישת, מול קונצרטי הפירוטכניקה והפירומוניה באמפי הבנוי לתפארת. במשימות הבר מצווה, למדנו לתפור כפתור ולרתום פרד. תחת הסיסמא: "נשבוענו לדגל שאתו ללא חת", הצטרפנו בגאווה לחטיבת-בני-הקיבוץ-המאוחד, מדקלמים: "לעבודה, להגנה ולשלום". בחנוכה נשאנו לפידים, ובקייק יצאנו לכל המחנות הנדרשים (ואפילו הבאנו דגל אחד ירוק של מקום ראשון...). "השיויון" ו"השיתוף", שטופטפו לאוזנינו משחר ילדותנו, זרמו בעורקינו - לכיתה היו שני זוגות אופניים משותפים, ואפילו על החזקה משותפת של כפכפי אילת, התקיים דיון סוער שבסופו הצבעה.

וכשגדלנו - הפכנו לנותני הטון בחטיבה המקומית, שהייתה אז בשיא כוחה. כיתה שנחשבה מגובשת וחזקה, ותוגברה בשתי בנות מקדמה, ושלושה עולים חדשים, שהצטרפו מכיתת "ברוש".

חגגנו חג מחזור לבושים בחולצות מחזור שחורות ורקומות, דיקלמנו את "צרפוננו אליכם", והלכנו לצבא ולתנועה "בוגרים ואחראים" - למלחמת ששת הימים שהגיעה כעבור שנה.

17 חבר'ה (מתוכם 4 בנות בלבד) היינו כשסיימנו את חוק לימודינו, בשנה בה חגג הקיבוץ את חג ה-20. בלי בגרות כמובן, אבל עם הרבה מוטיבציה. מתוכם עשרה נשארו בקיבוץ, והקימו משפחות ענפות. האחרים התפזרו למקומות שונים בארץ, מהצפון ועד לדרום הרחוק. למרות שכולנו התחלנו כמפעילי טרקטורים ונהגי פרדות, בסופו של דבר התפזרנו לתחומי עיסוק מגוונים כמקובל באוכלוסיה הכללית: עורך דין ומורה לנהיגה, גננת ואחות מוסמכת, סוכן ביטוח ומשווק טרקטורים, אדריכל ומעצב גרפי, חקלאים וכמובן אנשי דפוס.

הבנים והבנות שלנו - חלקם בבארי, והדור השלישי כבר כאן: מהיר יותר, חכם יותר ודיגיטלי יותר.

וגם ברגעי חג, נזכור את הילדים שהיו איתנו ונקטפו בתחילת הדרך - אילן גדיש ואשרי בודנקין, ואת מאירה נווה ושלמה דינר, שהיו איתנו בכל הדרכים ונפטרו בטרם עת. זיכרונם עימנו תמיד.

תאנה

מחזור ד', תשכ"ז 1967

עומדים מימין לשמאל: עופרה (נטע) זיו אב, שמואל רייזל, יובל גדיש, אודי ברמק, צפרירה שומרני ז"ל (מטפלת), רחל שווילי (גבע), יעקב מאיר, תלמה (רפפורט) פסטרנק, חנה גיטל (שדמי), אמציה עופר, בוריס ברסיני (המחנך). כורעים, מימין לשמאל: אילת (שורק) יחזקאל, אדוה אבני, פרח (קמני) פילו, צביה (רייך) מאיר.

מ

חזור רביעי במחזורי בית הספר בבארי.
כיתה של 6 בנות ו-3 בנים. כך התחלנו את כיתה ב'.
בית הילדים שלנו לא היה מוכן, הכיתה הייתה מוכנה, אך לא מאובזרת.
לכן, נשארנו לגור בגן הילדים, וכל בוקר, יונה עברי ז"ל הייתה אוספת אותנו
מהגן, והיינו הולכים ללמוד עד הצהרים.

בכיתה היו חסרים השולחנות והכסאות, לכן כל ילד הביא מה"חדר" של ההורים
כיסא ושולחן, כל הכסאות והשולחנות היו זהים, כי כך חולקו להורים שלנו.
היינו כיתה של ילדים מאוד מפונקים, יונה נהגה בנו בכפפות של משי. קצת
למדנו והרבה שיחקנו. ככל שבגרנו וקיבלנו מורים חדשים, היה לנו קשה ללמוד
ולהכין שעורים.

במשך כל שנות הלימודים, קלטנו ופלטנו ילדי חוץ, כך היה נהוג בימים ההם.
כמובן ישנו ואכלנו בכיתה שנקראה ה"בית הכולל".
קצרה היריעה מלספר את כל סיפורי הלילות והחיים המשותפים בבתיים אלה.
צפריה שומרני ז"ל הייתה המטפלת שלנו מכיתה ב' עד י"ב.

היא זאת שלימדה אותנו לנקות את החדרים (עם להיזיז מיטות פעם בשבוע), לשטוף כלים, לצחצח כלים כמו קנקנים
ונושא אוכל, שבו הביאו את האוכל מחדר האוכל של החברים, אך ממקום שנקרא בישול ילדים (אפילו את התה).
בכיתות היותר גבוהות, היינו בחטיבה, שכללה הרבה מאוד פעילות בקיבוץ, כמו ערבי שירה, ערבי ריקודים, פעולות,
ערבי שבת, אסיפות תא, מלחמת לילה בריקודים הסלוניים ועוד. היינו משתתפים בכנסים ומחנות ארציים, וכולם
הכירו את כולם.

היום נשארו בבארי: אילת יחזקאל, פרח פילו, אודי ברמק (שהגיע מקדמה) וצביה מאיר.

בכיתה היו חסרים
השולחנות והכסאות,
לכן כל ילד הביא
מה"חדר" של ההורים
כיסא ושולחן

ערבה

מחזור ה', תשכ"ח 1968

עומדים מימין לשמאל: ציפי שויצר (זורע), דליה לוי, חמוטל קלמר (הרגיל), טליה זורע (חן) ז"ל, אילה חצרוני, ענת בודנקין-דגן (גתי), דליה אפרת (לוי).
כורעים מימין לשמאל: איתמר סלע, עמוס צרניק (צוק), גיל חוטר-ישי, צבי אלון, מני גודארד.

חזור חמישי, שנת יצור 1950
סיימנו את בית הספר - שנים עשר חברה (1+ עם תינוקות)
התחלנו מכיתה ב' - עם עשרה (10) ילדים:

טליה (טוליס) זורע
אילה (אילוס) חצרוני
דליה (דוליס) אפרת
ענת (עונות) בודנקין
חמוטל (חמוט) קלמר
איתמר (איתמ) סלע
גיל (גילפי) חוטר-ישי
נמרוד זיו
און בן עברי
יהודה פרץ

זכינו ב-3 מחנכות - כיתה ב' - אילנה כץ-עוז,
כיתות ג' עד ו' - יהודית רפפורט,
כיתות ז' עד י"ב - שרי אלדן.

במשך השנים עברו דרכנו כ-50 ילדי חוץ.

סיימו איתנו: טליה זורע (חן)
אילה חצרוני
דליה אפרת (לוי)
ענת בודנקין (גתי)
חמוטל קלמר (הרגיל)
איתמר סלע
גיל חוטר-ישי
ציפי שויצר (זורע)
צבי אלון
מני גודארד
עמוס צרניק (צוק)
דליה לוי (אחות של איצה)
מימי פלד (קלמר - עם סהר)

כיום, מבני המחזור שסיימו איתנו בית ספר:
בבארי - 9 חברים וחברות,
בארץ ובעולם - 3 חברים וחברות,
ובעולם שכולו טוב - חברה יקרה אחת.

יש לנו סה"כ 41 ילדים, ו-10 נכדים.

דולים ועונות ואילוס ועמוסי ואיתמ וגילפי ועוד, נכנסים בשער האש של החטיבה

הדס

מחזור ו', תש"ל 1970

שורה עליונה, מימין לשמאל: נירה וקסלר, אורי חוטר-ישי ז"ל, ארנון שזר, אורי לב, טלי פלד, יהודה מדינה. בין השורות : עשירה ערוסי.
שורה תחתונה מימין לשמאל: חנה פנסו, נועה (רפפורט) בריל, יוסי פנסו, דרור מנור, איה מורצקי.
(חסרים בתמונה: יונתן בכור, גיורא שורק ז"ל)

כיתה קטנטנה המורכבת משני שנתונים. היינו המחזור האחרון שבחג המחזור שלו ביצעו את "צרפנו אליכם"

כיתת "הדס" נפתחה ככיתה קטנטנה, מורכבת משני שנתונים שמנו ביחד 11 ילדים. גודלה של הכיתה קבע את אופיה. הקבוצה הפכה ל"רכבת" קליטות ועזיבות בכל שנות ביה"ס. לא נוצרו קשרים קרובים וחזקים בינינו, ולמעשה, עם סיום י"ב, התפזרנו, כשאנו שומרים על קשר מועט ביותר בינינו, שהלך ודעך עם השנים. המחנכת הראשונה הייתה אילה נטע. ההמשך היה עם רות מדר, מורה חיילת, אסף שלוי ז"ל, ולבסוף, בוריס ברסיני, שאף הכין איתנו את חג המחזור. היינו המחזור האחרון, שבבימויו של אהרון יצחקי, ביצע את המסכת המפוארת ומלאת הפתוס "צרפנו אליכם". ואכן, בתום י"ב התקבלנו כולנו לחברות בבארי. היום, שניים מבני כיתתנו אינם איתנו: אורי חוטר-ישי ז"ל וגיורא שורק ז"ל. שלושה מבוגרי הכיתה: ארנון שזר, נועה רפפורט (בריל) ואורי לב - חברים בבארי.

הדס עם המורה-החיילת רותי מדר

שיבולים

מחזור ז', תשל"א 1971

עומדים מימין לשמאל - שורה ראשונה - שוש (פלד) כרסנטי (מחזיקה את ירנין) - מטפלת. עמית שלוי, מאיר בן-בסט, אלי גודארד, רונית (רייך) פלוטקין, עומר רפפורט, הדס (לב) דגן, דודו הברון, תמר (לב) ניסימיאן, עפרה (גיטל) קידר, בוריס בר-סיני (מחנך).
יושבים מימין לשמאל - שורה שניה - ניצה (חצרוני) שפרוני, יוספי בר-סיני, דורון צמח, אורית (סלע) סבירסקי, עדה (ברמק) שזר.
יושבים על הדשא מימין לשמאל - שורה שלישית - איל עברי ז"ל, ניר אבני, חביבה עברי, אלון (בוכסווילר) כסלו, עדה (חוטרי ישי) בן גרא, רביב גדיש.

למה בעצם שיבולים
ולא למשל, שיבולת?
אמרו להסתפק בחצי
עמוד...

ל פני שאנחנו מתחילים לספר בשבחה של כיתת שיבולים, חייבים לשאול למה בעצם שיבולים ולא למשל, שיבולת, כפי שמתבקש כשם לכיתה? על כך בהמשך.

מהתחלה קיבלנו על עצמנו את כללי הדמוקרטיה ואת תקנון הקיבוץ. הקמנו ועדות והתקבלו החלטות.

אחת ההחלטות של ועדת חברה כוונה בעיקר לבנים, וזו לשונה: "אסור להרביץ לבנות בבטן". החלטה זאת נתמכה על ידי כל בנות הכיתה שכבר אז, בכיתה ג' או ד', ידעו כל מיני דברים, שלנו הבנים, נודעו רק שנים מאוחר יותר (אם בכלל). מכל מקום, ההחלטה הייתה די מיותרת, כי תוך זמן קצר, החלו הבנות לצמוח, ועד מהרה היו גבוהות מאיתנו בראש, ולא נזקקו לכל הגנה.

כמו שאר הכיתות, גם אנחנו תרמנו את חלקנו בעבודה במשק. במיוחד הצטיינו בעבודה בפרדס. אם אינני טועה, הצבנו רף חדש בקטיף תפוזים ואשכוליות. זו הייתה עבודה לא קלה. במיוחד קטיף הלימונים - ידינו הקטנות כוסו באלף נקודות

אדומות מדקירת קוצי הלימון האכזריים. הקטיף נעשה בעזרת סולמות גבוהים, והיה צריך להיזהר שלא ליפול. היינו קטנים, והעצים היו גדולים וסבוכים, והתקשורת נעשתה בצעקות מעץ לעץ. פעם נשמעה הצעקה: - ניצה, איפה את?

והתשובה לא אחרה לבוא:

- הנה אני כאן, מול הגזע.

ומה קרה אחר כך? לא הרבה.

גדלנו, התבגרנו, טיילנו, אכלנו, התאהבנו, התאכזבנו, למדנו, השתזפנו, חלק נשארנו והיתר התפורנו. ובכל זאת, למה שיבולים ולא שיבולת? אמרו להסתפק בחצי עמוד.

הבנות ידעו כל מיני דברים שלנו הבנים נודעו רק שנים מאוחר יותר (אם בכלל)...

צבר

מחזור ח', תשל"ג 1973

עומדים, מימין לשמאל: אשל גת, אודי בר-סיני (מדרוך), עדי דגן, ארקה פרומקין (מחנך), אביה חצרוני, צפריר קריצמן (קרן), רינה מזרחי (גלמור) (מטפלת), דניאל אלון. יושבים מימין לשמאל: שושן הברון (הרן), אורי עברי, ישראל נטע, עידית שלוי (להב), ישי אדמתי, גרעון בר-סיני, מיקי בר-לב (אילן), דני סלע, זהבה זרביב (הקר), נילי הן, תמר צרניק (בן-צבי). חסר: אריה גרפונקל.

הצברים דוקרניים
מבחוץ ומתוקים
מבפנים

שנים של יחד אינטנסיבי יומימי,
ידענו הכול אחד על השני,
מי שונא ומי אוהב את מי?

בפרספקטיבה של חמישים שנה, המאמץ לא היה לשווא, הצברים לא מתאימים לשטנץ והמגוון הוא רב! ואם שרדנו את החינוך המשותף והגענו עד הלום, נותר לנו להמשיך לצמוח ליהנות מהחיים ולחלום... שנשמור על הבריאות ונהנה מהחיים ונפגש כולנו בחגיגות השישים!

(נכתב לקראת הכנס "צברים בני 50"
שהתקיים בקיבוץ געש, קיץ 2005)

קשר עמוק של אחים לשיטה, אחים לצרה,
שותפים בעצב ושמחה, בטוב וברע.

ה

יום פה בגעש אנו מתכנסים ויחד חוגגים יום הולדת חמישים. 49 או 50 בעצם אולי זה מין תרוץ, לעצור לרגע את המרוץ ולעשות חשבון נפש (כלי התחשבות) ולומר זה לזו, כמה מילים של כנות.

זוכרים איך פעם חשבנו "מה נהיה כשנהיה גדולים?" אז הנה אנחנו כבר כאן, די גדולים, בני 50 ועדיין שואלים... 50 שנה לא רעות מאחורינו ו-50 שנה עוד יותר טובות לפנינו... אז, בדיוק כאן באמצע הדרך, ערכנו ספירת מלאי ויש, בהחלט יש, מה להתגאות במצאי!

ל-17 צברים וצבריות, נולדו עד כה 53 ילדים וילדות מה שמבטיח לנו פוטנציאל אדיר לעשרות נכדים ונכדות! ובכלל מי היה מאמין שמהצברים הדוקרניים והמעצבנים יצאו בוגרים כאלו שאינם קוטלים קנים... יותר ממחציתנו היו קצינים בצבא ומתוכם שלושה טייסים, זה בהחלט מקור לגאווה!

השתחררנו, טיילנו, ראינו עולם, למדנו, השכלנו, הקמנו משפחה, כמו כולם... יש בינינו אנשי רוח ואנשי מעשה היו גם חקלאים, אך היום זה כמעט פסה... יש מהנדסים, כלכלנים ויש המצילים חיים ויש בינינו גם כאלה שפשוט יודעים ליהנות מהחיים! יש העוסקים בטיפול ובחינוך למרות שכולנו עברנו את אותו כור היתוך. אז לא כולנו גובה דשא, יש לנו הוכחה כי יש לנו אפילו דוקטורית אחת מאוד מצליחה! מה כבר אפשר להגיד, ואיך אפשר להתלונן על השיטה? אם כל כך הרבה טוב צמח מזאת הכיתה?

מה היה שם בכיתת צבר?
מה עברנו יחד? מה כל אחד מאיתנו עבר?
שנים של יחד אינטנסיבי יומימי,
ידענו הכול אחד על השני,
מי שונא ומי אוהב את מי?
קשר עמוק של אחים לשיטה, אחים לצרה,
שותפים בעצב ושמחה, בטוב וברע.
קשר של 11 שנים, השנים בהן עוצבנו כבני אדם הוא קשר כה חזק לפעמים אפילו יותר מקרבת דם! סודות כמעט ולא היו,
גם לא הייתה שם פרטיות,
כך, כל אחד מאיתנו ניסה למצוא לו את הייחודיות.

עומדים מימין לשמאל: אורנה לב (פולק), רון שורק, אורי יצחקי, ארז מנור, צחי גלברד (גד), עוזי שזר, רותם (קלדרון) גדיש, אודי פלד. שורה שניה: רחל אופנהיים, הרס רייך (בלברמן). יושבים מימין לשמאל: גבי גולדשטיין (גילאון), מרק דרסלר, עינת שומרני (בראון), סמדר זורע (ברמק), רותק'ה קלמר (עובדיה), דפנה אבנר (ויינרב), אפרת חצרוני (כהן). שוכב מקדימה: חזי גולן.

פן כמוכן גאפען...

"קבוצת 'גפן', מחזור ט' בביה"ס בבארי, 19 חניכים וחניכות (מהם ילדי חוץ), סיימו את לימודיהם בתשמ"ד (1974). עד 1995 נשאר בבארי - 7 ח"ח... (מתוך דברי ערך - לכסיקון ערכים מקומיים של קיבוץ בארי). עד כאן הפרטים היבשים.

"גפן" תמיד נחשבה קבוצה של בנות. זה נכון שמספר הבנות היה שווה למספר הבנים, אבל איכשהו הבנות הורגשו יותר, או שמא היו אלה הבנים - שהורגשו פחות...? ואולי זה בגלל ששכבה שלמה של בנים, ילידי ינואר של אותו שנתון של 1956 - עברו לביה"ס שנה אחת קודם, וזכו לתהילת עולם בעצם הימנותם על קבוצת "צבר" ("צבצר - השוויצרים!"), כמאמר הסלוגן הרווח באותה תקופה, ששיקף מעט את רוח הדברים בין שתי הקבוצות העוקבות, "צבר" ו"גפן".

איך שלא יהיה, גפן הייתה קבוצה מאוזנת מבחינת המינים, אך משוללת מכנה

משותף מוצק ומגובש ממש. קשה לאפיין קבוצה את אוסף הפרטים השונים שמהם הייתה מורכבת כיתת גפן. בעיקרון, היינו חנונים, אבל היו בינינו כמה "מופרעים" רציניים. אפשר לומר, שהתקשינו לתת טון מובהק וזכור בנוף בארי של שנות השישים-שבעים.

ובכל זאת, היו חיים חברתיים בבית הכולל "האדום", ועוד לפני כן בצריף של כיתה ב' (כיום - בית "הנוסטלגיה"), חיים תוססים של חברת הילדים, התבגרות במסגרת החממה הקיבוצית המוגנת, לימודים בביה"ס הקטן המקומי, ביה"ס בארי. כולנו עברנו את המסלולים המקובלים דאז: כיתה ב' (בניצוחה של מורתנו הראשונה המיתולוגית - שותה לב), ואחר כך שאר כיתות היסודי, תחת שרביטו של אסף שלוי ז"ל, שידע להחזיק אותנו קצר, לפחות בשנים הראשונות. ולבסוף, בתיכון, אז חניך אותנו בוריס בר-סיני, ואחר כך - זהו. כולם נפוצו לכל עבר, איש איש לענייניו ולהמשך חייו:

2 חזרו בתשובה (אורי יצחקי, דפנה אבנד), 2 חיים בארה"ב הרחוקה (אודי פלד, רותק'ה קלמר), 2 חיים בקיבוצים אחרים (אילן גיטל, הדס רייך), 4 חיים במקומות שונים בארץ (אורנה לב, גבי גולדשטיין, עוזי שזר, עינת שומרוני), ו-7 חיים באושר ובעושר בבארי, עד עצם היום הזה (ארז מנור, אפרת חצרוני, סמדר זורע, צחי גלברד, רוחל'ה אופנהיים, רון שורק, ורותם גדיש). זהו סיפורה - חסר-הסיפור - של קבוצת "גפן".

גפן תמיד נחשבה לכיתה של בנות. כולם נפוצו לכל עבר, איש איש לענייניו ולהמשך חייו...

רימון

מחזור י', תשל"ה 1975

עומדים מימין לשמאל: ערן אבני, גדעון פלמן, בועז פלד, יזהר בהיר, אבנר גת, זאב עופר (מחנך), מאיר פישביין, רוני לוי (מדריך), זיו בוכסילר, רינה (מזרחי) גלמור (מטפלת). יושבות מימין לשמאל: צילה (קרפס) קרן, נטע כהן, אורית (שושני) צור, רויטל (מנור) טלמור, חן (צמח) צור, גלית (מייזנר) קרבונה. יושב במרכז: איתן צורף. (חסר בתמונה דני שורץ)

רימון - המחזור העשירי של בארי, מתחת לגפן ומעל רותם. סה"כ כיתה קטנה - 16 ילדים: בבארי נשארו - אבנר גת, תומר רענן, ערן אבני, חן צור, גלית קרבונה ובוועד פלד, ומחוץ לבארי: יזהר בהיר תושב במפלסים, איתן צורף בהרצליה, נטע כהן בבית אורן, זיו בוכסווילר ברמת השרון, גדעון פלמן בכוכב יאיר, איתן צורף בהרצליה, אורית צור (שושני) בצהלה, רויטל טלמור בתל אביב, דני שוורץ ברמת גן, מאיר פישביין בנתניה וצילה קרן בהוד השרון.

עשינו ביחד 36 ילדים, בממוצע 2.25 ילדים לכל אחד. את הכיתה חינכו: אילה נטע, יהודית רפופורט, עליזה מיצנע, אראלה בן יהודה וזאב עופר. מדריכי הכיתה: אורית סבירסקי ויוספי בר-סיני ובהמשך צבי אלון ורוני לוי. המטפלות שלנו חוה בן עמי, נועה לוי, צפרירה שומרוני ז"ל, רבקה בירה, רינה גלמור ועוד הרבה, שכרגע לא ממש זוכר.

סה"כ מחזור שקט, שעשה הרבה רעש אבל בשקט. מעולם לא נתפסנו - לא באקונומיה ולא בהצצות לסרטים, אבל היינו גם שם. תמיד "רותם", שנקראו "עתידי המשק", היו צמודים לנו לתחת, וזה הזמן להעלות שוב את הטענה: למה תמיד לא נותנים לנו ללכת לסרטים כשמרשים ל"גפן", ואם מרשים לנו, אז תמיד מרשים גם ל"רותם". היינו חלק מהתאגיד שנקרא גרר (גפן, רימון, רותם), שכל מטרתו - ניצחון בכדורגל מול "צבר", אבל ללא הצלחה. לסיום, משהו שאסור לגלות, אז רק בינינו, בשנה הבאה אנחנו נהיה בני 50, אז מזל טוב.

סה"כ מחזור שקט שעשה הרבה רעש

רותם

מחזור י"א, תשל"ו 1976

עומדים מימין לשמאל - ענת, עירית עברי (שאלתיאל), אמנון חוטר-ישי, רותי בר-לב (בר-סיני), זהר קריצמן, מיכל הלמן (יצחקי), אביב הברון, מעין שלוי (בר), נצר גדלין (אדמתי). יושבים מימין לשמאל - חגית גורל (הלפרין), נעה פלד (פלד-רונון), ורד צפוני (פוקס), הראל יצחקי, נעמי צורף (מוקה), יעל קלמן (בוכסוילר), ורד כפרי (חרובי).
שוכבים - רמי חרובי, צור מאיר ז"ל.
חסר בתמונה: הדר גלברד.

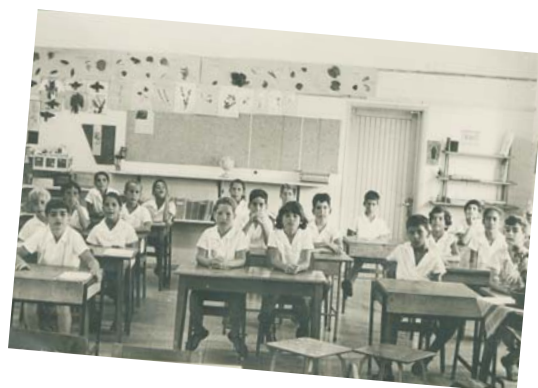

ותם - אחרי 30 שנה (בדיוק) 1976-2006.

ממרחק שלושים שנה, נראה שהכול השתנה, אבל אז דואגים ילדיך להסביר לך, שבעצם לא השתנה כלום. בקיץ הזה הילד שלך רץ להדליק כתובות אש... היכון, מתח, קפוץ, ועוד שכמותך עוברים בסמל התנועה הבוער, והופכים לנערים עטורי משימות וחולצות כחולות. בקיץ הזה, הילדה שלך חוזרת נסערת מ"הצד האפל של הירח", גם היא, כמוך, מפזזת את נעוריה עם רוג'ר ווטרס. בקיץ הזה, כבר חלק מהילדים שלנו הם חלק מעוד מלחמה. בתמונות השחור-לבן של ילדותנו, הרקע תמים יותר. היינו מהראשונים, שבסל הטיוולים השנתיים שלנו נכללו נופים קסומים, אשר להורינו היו רק בחזקת געגוע "חזרנו אל בורות המים, לשוק ולכיכר", וטבלנו את רגלינו בחופי הזהב של אל-עריש. שנים לא רבות אחר כך, נערך טיול סיום י"ב שלנו, תחת הכותרת "נפרדים מסיני".

נפרדנו רשמית לפני 30 שנה, נערים על סף החיים. רובנו כיום הורים שכבר מדגדים את החמישים מלמטה. צור ז"ל, נשאר זיכרון שלא יחצה לעולם את שנתו העשרים. היו שמימשו את השיר "יושב בסן-פרנסיסקו על המים", שם או במחוזות קסומים אחרים על הגלובוס. אחרים הקימו "בית קטן בערבה", או נשבעו "לא עוזב את העיר". שליש מאיתנו בחר בבארי את ביתו. מדי פעם נפגשים, מחייכים, בסך הכול אוהבים.

פרחי לבן, מתוקי ריח
 גבעולי ירוק מחורצים
 ושורשים
 נופו אינו מסגיר סודו
 המסתעף בנחבא
 בעומקים
 זהו הרוחם

בתמונות השחור-לבן של ילדותנו הרקע תמים יותר

אלון

מחזור י"ב, תשל"ז 1977

עומדים מימין לשמאל: שמואל מגל (סמי מקמל), יהודה סימון, ארז מוקה, מוטי (בוחבוט) ברק, יובל (חוברת) בר, פטריק (ראסד) רוז, אמנון מנחם. שורה אמצעית: תמר שלוי (מטפלת), אביבה (דוד) בן דב, שרה (אברמוביץ) אביב, לאה (מילס) כהן, אורה (יעקוביאן) שוטינג, יעקב צמח (מחנך), יוסי מועדים. שורה קידמית: תמר (גבאי) עוז, הדסה פילדר (זהבה בן דוד), יעל (דאלי) אדמתי, מזל (גבאי) יצחקי, תמר (צרניק) בן צבי (מטפלת), ארנון שזר (מדריך). חסרים בתמונה: ישראל יפרח, ג'ני (נחמני) דנקר, ישראל (קנדיוטי) קנדי, עדי אהרון, דני שמואלי, ירון קליין, מיקי (חיון) אשכר.

כבר בשבוע הראשון,
זכתה הכיתה לכינוי
"אינדיאנים"

בסוף שנת 1973, נחתו בבארי 25 נערים ונערות בני כיתה ט', שהוגדרו ככיתה מוצמדת, כיתה שכולה ילדי חוץ. באסיפת הכיתה הראשונה נבחר השם "אלון", וכבר בשבוע הראשון, זכתה הכיתה לכינוי "אינדיאנים", בשל הרעש הרב שליווה אותם לכל מקום אליו הגיעו. המטפלת הייתה תמר שלוי, המחנכת תמי לדרר, והמדריך הראשון, בסידרה של רבים, עורך הרגיל. הכיתה התמקמה בצריפים שסביב חדר התה, ובצריף שמשמש כיום כסדנה לחינוך. בתום השנה הראשונה הובאו האשטרומים שליד הבריכה, ואוכלסו ע"י האינדיאנים הצעירים. המקום זכה, מבני החטיבה, לכינוי "השמורה", וישראל קנדיוטי כונה "הצ'יף", בשל מימדיו הפיזיים המרשימים. להמנון והמתנדבים, ובעיקר המתנדבות, גילו בית חם בשמורה. אצל ההתאקלמות אצל המשפחות המאמצות עברה בדרך כלל בצורה חלקה, וקשרים חזקים נקשרו. לאחר כמה חודשים, צורפו בני וכנות אלון לחטיבת בני בארי, וכבר בכנס הארצי הראשון בו השתתפו, כנס כיתות ט', זכו בגביע הכדוריד היוקרתי. בהמשך השתתפו בכל הכנסים וטיולי השרשרת המפורסמים של חטיבת בני הקיבוצים. הקליטה בחטיבת בני בארי לא הייתה פשוטה, והחיבור לכיתות שמתחת, דקל ושיטה, היה קל יותר מאשר לגדולים, רותם ורימון. העבודה בענפי הקיבוץ היוותה מרכיב משמעותי בחיי הנערים והנערות. עבודה בפלחה, פרדס, רפת, לול, דפוס ובתי הילדים, ובייחוד הקטיף בפרדס בכל חורף. במהלך שנות הלימוד יצאנו גם לעזרה בקיבוצים גילגל ויראון. בני הכיתה למדו בבית הכיתות החדש שניבנה, ויעקב צמח החליף את תמי, כמחנך הכיתה אחרי שנתיים. המדריכים התחלפו באופן קבוע, והזכורים יותר היו אחרי עודד, גיורא עוז וארנון שזר. תמר בן צבי החליפה את תמר שלוי כמטפלת לכמה חודשים, במהלך התקופה. בתום הלימודים, נותרו 16 מבני הכיתה בבארי, והתגיסו לצבא. כיום חיים בבארי 5 מבני כיתת אלון. מוטי ברק, יעל אדמתי, יהודה סימון, ארז מוקה ויובל בר. בנוסף, גם מזל מגבעת ברנר, אביבה ממורן, ויפרח שחי כתושב באלמוג, עדיין שומרים אמונים לתנועה הקיבוצית. אורה מרקפת וסמי ממנוף חיים בישובים בגוש שגב. אלונים נוספים הם תמר, ישראל, ירון, שרה, לאה, עדי, יוסי, מיקי ואמנון. ב-1997 נערכה פגישת מחזור בבארי, לציון 20 שנה לסיים י"ב. במפגש השתתפו כעשרים מבני וכנות המחזור ומשפחותיהם. רוב החבר'ה חיים בארץ, ורק פטריק בלונדון, זהבה באוסטרליה וג'ני בניו יורק - בחרו בשאר העולם. כמעט כולם הקימו משפחות, וכיום אנו מונים כבר 47 ילדים, צאצאי אינדיאנים גאים.

דקל

מחזור י"ג, תשל"ח 1978

עומדים מימין לשמאל: צפי סיון (מטפלת), איריס גת (דיקמן), כרמל אבנר, גיל פלד, איתן זליכה, ורד ברמק (גולד), מאיר זרביב, אורי בן-צבי (מחנך), רונן מקמל. יושבות מימין לשמאל: אביבית מנור (ג'ון-שוורץ), יעל יצחקי (שפר), אשכר אלדן, בתיה בירה (אופיר), דגנית חרובי (זייבצינר), אביבה שוורץ (דרומי).
שרועים מלפנים: ניצן רענן, נמרוד שוורץ.

עם הזמן נהיה לנו צפוף בעציץ שלנו ואף אחד לא חשב לשתול אותנו בעציץ יותר גדול או באדמה

רגע הלידה היה כנראה על המדשאה האליפטית הגדולה בין הכיתות. עמדנו בטור, לפי הגובה כמובן, שמונה בנות וארבעה בנים, אחד מהם שחקן חיזוק חדש בשם דוד שטיינר.

אם מסתכלים על הרוב המוחלט של הבנות, כמו על המבנה הגנטי של הכיתה, זה מסביר הרבה דברים, בעיקר את האופי הזהיר שלנו. אף פעם לא היינו מופרעים. בעיקר ילדים טובים שרצו להיות בסדר.

ואם לא – אז שמות היישר מתוך ארץ ישראל היפה כמו יעל וכרמל. נולדנו כמובן מתוך ואל הלינה השיתופית אל ממלכה של מטפלות חזקות השולטות בבתי עם שני אגפים.

מישהו בכלל יודע, או זוכר, שאנחנו הצלנו את פינת חי? את הפגישה שבה הסבירו לנו, שאומנם אנחנו עוד בכיתה ד', אבל לכיתה רותם אין בכיתה יכולת או חשק לעבוד שם יותר?

אנחנו כמובן הסכמנו. אנחנו לא היינו כיתה רותם, שעושים מה שבראש שלהם.

אנחנו היינו בסדר, או אולי פשוט חנונים. בכל מקרה, עבדנו שם די קשה, והוצאנו לא מעט זבל עיזים. אז כיתה רותם, שבינינו לבינים הייתה חסרה כיתה, היו גדולים עלינו בכמה מידות, ואיכשהו הם גדלו מהר לגילם, ואנחנו באותו יחס אבל הפוך – גדלנו לאט מדי. ככה שלא הייתה הרבה תקשורת, חוץ ממלחמות מיתולוגיות וצביעות בחופשים.

מתחתינו הייתה כיתה שיטה, כיתה דומה לנו באופי, עם רוב קצת יותר מתון של בנות. בכל מקרה, ההרכב שלנו השתנה, הרי היו ילדי חוץ, לא? ואל נמרוד, מאיר, ניצן, וגם גיל, הצטרפה שיירת ילדים – בעיקר בנים, שמעט מהם, כמו איתן ורונו, נשארו עד י"ב. אבל ילדי חוץ, מושג שנראה בעינינו אז טבעי, היו בדרך כלל פחות משפיעים ומשמעותיים. דבר שהיום אפשר בקלות להבין. קודם כל, הרי הם היו צריכים לשרוד איכשהו מחוץ לבית. התחברנו ויצרנו את המותג דקל-שיטה, אבל לשיטה היה גם נתיב מטה, אל דגן, שנוצר מהשיעורים המשותפים שהיו להם ביחד, עוד שינוי מהשינויים הקטנים שהיינו מתמלאים בגללם קנאה. לא קיטרנו על הלינה המשותפת, לא העלינו בדעתנו לעשות את זה, ולפעמים היה גם כף. אבל בדגן, פעמיים בשבוע, היו רק מנגבים את הבית! זה היה פשוט הורג אותנו. גדלנו והגענו לגיל ההתבגרות, גיל שבו גם פרחים מובהקים מגדלים קוצים, אבל בהתחלה היה לנו כף ביחד, רק שעם הזמן נהיה לנו צפוף בעציץ שלנו, ואף אחד לא חשב לשתול אותנו בעציץ יותר גדול, או באדמה. היו דיונים עקרוניים על בית ספר אזורי, אבל אף אחד לא חשב ברצינות שזה יקרה מחר. היו יותר מדי עקרונות בדרך.

אבל הביאו את כיתה אלון, האינדיאנים, ומאז בית הספר נראה אחרת. מישהו אמר שהביאו את ארץ ישראל האמיתית אלינו, וכנראה צדק, הם באמת פתחו אותנו לעולם שלא הכרנו, ולמדנו להעריך עם הזמן.

בסופו של דבר, בקושי יכולנו לסבול את ההרכב הזה, שנכפה עלינו בלי יכולת לשנות אותו. אני בטוחה שבגלל זה הגענו למצב שכמעט לא למדנו. ישבנו בכיתה סתם, ובתחילת י"ב היה פיצוץ, וחלק מאיתנו הפסיק ללמוד. מעט נשארו לעשות בגרות. בסוף השנה היה חג מחזור, וזה היה הסוף הרשמי של כיתה דקל, אליו הוספנו תקדים, שאף אחד לא זוכר, בכך שהיינו הכיתה הראשונה שלא הסכימה להתקבל כולה באופן אוטומטי לחברות בקיבוץ, כמו שהיה נהוג אז.

וזהו, יצאנו לעולם הגדול, ועזבנו את הקיבוץ ברובנו. התחתנו, התגרשנו, או לא, וילדנו ילדים, כמו כל האוכלוסייה בגילנו, למרות שהתחלנו בזה אחריהם באופן די מובהק. חברים נשארו לנו מהתקופה הזו, באותה מידה שיש לאחרים, שגדלו בבית ההורים ולא דרבנו אותם כל הזמן להתגבש. ומה עוד? כמו שאפשר לצפות, למרות הכל, למרות שאנחנו בני ארבעים ושש-שבע, נשארו כולנו באיזושהי פינה בפנים – ילדים מכיתה דקל, שמחביאים במחסן את הכלבלב שמצאו מפני המטפלת.

שיטה

מחזור י"ד, תשל"ט 1979

כורעים מימין לשמאל - בוריס ב"ס (מחנך), רותי לב (מטפלת), רוני פוקס (מדריך בוגר), נועם פרומקין, אסנת סלע (וינברג), לירז אלדן (גל), דונדי שוורץ, רחל אלון, דלית אדמתי (יצחקי), ניצני ברמק (מילוא), רקפת רענן (גרא), ירון שומרוני. יושבים מימין לשמאל - אורלי (דוויד) מאיר, מירב מאיר, טל בהיר (גוטהילף), דני מייזנר, אלי פייגן, יעקב אדרי, ניב כהן.

מי שלומד הוא נפולת.
בכל מה שהיה קשור
לעבודת כפיים הכיתה
הייתה מתפקדת נפלא

יטה, אולי זה השם שמורינו הרבים היו קוראים לנו מאחורי הגב. הכיתה היחידה שהביסה את רוב המורים (חוץ מנילי וידן המחנכת ואראלה המורה לאנגלית). כיתה עם "תותחים כבדים" תרתי משמע,

בלימודים. שש וחצי קמים, שותים תה מקומקומים מאלומיניום ונכנסים עם נעלי בית מהחדרים שבהם ישנו שלושה בחדר, אל הכיתה המיוחלת, ושם ניסו ללמד אותנו, למרות האווירה, כי מי שלומד הוא נפולת של נמושות. היינו מטאטאים, עם רחלי סוויס הטובה, את הרצפות, ואחרי זה שוטפים את החדרים והכיתה ובסוף מנגבים. תמיד זה הדהים, שבכל מה שהיה קשור לעבודת כפיים, הכיתה הייתה מתפקדת נפלא - כי זה מה שהיה חשוב. כאשר בגרנו, תעודת ההכשר שלנו כבני נוער, הייתה גיוס בן עשרה ימים לפרדס, שם קטפנו, נפצענו בידיים ונחבלנו, אבל היו ההפסקות עם המשקאות החמים, והפרדסנים שהיו מחממים לנו את הלב.

זכור לי בוקר אחד סגרירי וגשום בזמן מלחמת יום כיפור. עמדנו כל הכיתה, עם נילי, על הכביש של הפרדס, עם שלטים גדולים, "קפה ועוגות", והמטרה הייתה, שנעצור רכבים ומובילים כבדים בדרך לסיני או בחזרה, ונשקה את הנהגים והחיילים בקפה ונכבד מהמאפים של החברות. רכב אחד ענק עם מיכלית, הבחין קצת מאוחר מדי בקבוצה הקטנה שעמדה בגשם, וכשהוא החליט לעצור, הגלגלים שלו ננעלו, והמיכלית החלה להחליק הצידה, ועוד מעט הייתה מרסקת את כולנו. המזל היה איתנו ביום ההוא, כי הנהג השכיל לתקן את ההגה, והמיכלית ממש חזרה לאחוז בכביש, אחרי ששני גלגלים היו באוויר. אני ראיתי אז את הסוף, אבל הנהג ירד וצעק עלינו, תוך שהוא שותה קפה ומפגז מכל כיוון בעוגות טריות. אכן, בוקר נאה בחורף 73.

והיו אהבות שלא יצאו לפועל וגם אלה שיצאו, הכל היה בשיט-ה. היו גם הצעות למקלחות של הבנות, והיו לילות בהם הבנים השתכרו קצת מיין ועשו מעצמם צחוק - הכל כדי לזכות בתשומת לב מהבנות, שאמרו תמיד ש"מהבנים של שיטה לא ייצא אף פעם כלום". מה שכן, הייתה לנו בר מצווה מפוארת, עם נועה פלד וזיו בוכסווילר המדריכים, הגשר שלנו נפל בחזרה הגנרלית, כאשר כל הכיתה הייתה תלויה במצב של כתובת "שיטה". העוגנים נעקרו, ובמזל לא נגרם לאף אחד נזק רציני.

שיטה הייתה כיתה שהלכה לכל מיני כיוונים: לא כולם גידלו ילדים ומשפחה, חלק נשאר או חזרו לקיבוץ לאחר גילגולים שונים. נדמה לי שיש אשת חברה וקרייריסטית אחת, מטפלת אלטרנטיבית אחת או שתיים מוסמכות, אם אני לא טועה, חמישה קיבוצניקים בבארי, אחד שגר היום בנחל עוז, ירושלמי אמיד עם רכב של "טייקונים" מהעסקים שלו, אחת שחיה חיי דת אינטנסיביים ומגדלת ילדים, אחרת שלמדה ועוסקת בשיטת אלבאום וגרה במרכז הארץ, עובדת חיי טק מבוקשת, ועוד בטח כאלה שלא נכללים כאן מהארבע עשרה המופלאים.

אולי טוב לקנח בילדי חוץ. אורי ללזר - הפרסי. דובי נוסנבאום - הארגנטינאי רוני פינרו, אלי פייגין, זה היה הפלפל והמלח האמיתי!

עומדים מימין לשמאל: יניב גלברד, עדנה שוורץ (עוזרד), שרון רוט, אהל בשוראי, אורלי פרומקין (קיניסו), אבנר בר-לב, תמירה מורדו (מור), גילי הלמן ז"ל, הגר כפרי (מלצר), בועז קלמר, ראומה נשיא (קינג), טל בירה, חנה ליה גולדשטיין (אלמליח), איתי גורל, רענן בוכסטיילר (כסלו). יושבים מימין לשמאל: צפי סיון (מטפלת), זיוה חוטר-ישי (ילין), נעמה נטע (אברהם), ליאת קלמן, טובה (גלדיס) פישביין (זערו), אסף שלוי ז"ל (מחנך).

כ יתת דגן הייתה תמיד מהכיתות הגדולות בכית הספר המקומי הקטן. נכנסנו לכיתה ב' (א' הייתה בגן) 12 בנים, כולם בני בארי, ועוד 8 בנות, מתוכן ילדת חוץ אחת. הבנים: אבנר בר-לב, רענן בוכסווילר, גיא צפוני, אהל בשוראי, בועז קלמר, איתי גורל, גילי הלמן (ז"ל), יניב גלברד, שי שריג, רביב (כיום טל) בירה, שרון רוט ויורם צורף. הבנות: נעמה נטע, הגר כפרי, עדנה שוורץ, חנהל'ה גולדשטיין, תמירה מורדו, אורלי פרומקין, זיוה חוטר-ישי ושרהלה (ילדת חוץ, שהחזיקה מעמד איתנו בקושי שנה אחת...).

היינו קבוצה מגוונת ותוססת. לא היה אצלנו רגע דל... בלי סקנדל או קרנבל, וזכור לנו שאיימו עלינו שאף מטפלת לא רוצה לעבוד אצלנו! בכיתות הגבוהות השתנתה התדמית שלנו מקצה לקצה, ונחשבנו לכיתה רצינית ולומדת.

במהלך השנים הצטרפו אלינו: טובה(גלדיס) פישביין - בכיתה ד', וראומה נשיא (קינג) - בכיתה י'. בכיתה י"א הצטרפה אלינו ליאת קלמן, כילדת חוץ.

הדבר המיוחד את כיתת דגן, היה היציבות של המחנכים שלנו: כעברנו שני מחנכים. שרה רייך, הזכורה לטוב מההשכמות בבוקר לצפות בציפורים, מטילי יום שני, ובעיקר מהלחם המטוגן שלה בשבת בבוקר (!). אסף שלוי, הירוע באימרות השפר שלו ("את יודעת חשבון כמו שאני יודע לרקוד בלט", או "אם לא נתחיל לא נוכל לגמור" ו"טיפש כמו ברז"). את שני המחנכים שלנו מאוד אהבנו, ונדמה שהם תרמו רבות לגיבוש הקבוצה, והפכו אותנו ל"בני אדם". רכשנו להם כבוד רב. המטפלות התחלפו יותר, אך היו כמה שליוו אותנו בנאמנות: ג'ין מילס - שהייתה עומדת ברגליים משוכלות תוך שטיפת הכלים, ומספרת לנו סיפורים מפחידים ועסיסיים על המכשפה שאכלה את הירח, והמציאה לכולנו שמות... דליה בהיר - שהייתה שומעת אותנו כלילות מביתה הקרוב ב"משמר הגבול", ובאה "לעשות סדר"... דליה ברקאי - המקסימה והצחקנית, שלימדה אותנו לקלל רק "קיביניפיני"... ציפי לב - האהובה, שעשתה לנו בהקמות חוגי ציור, ואולי בזכותה רבים מאיתנו אמנים ומעצבים... וצפי סיוון - שליוותה אותנו 5 שנים בשנות גיל ההתבגרות, ושמרה תמיד על אופטימיות.

כיום יש לנו: עורך דין באנגליה, מעצב בכיר ומנהל ברשות העתיקות, איש מחשבים בניו יורק, מרכז משק, שופליסט, צלם-אמן-גרפיקאי, מורה ומרצה, שיפוצניק, גננת, מזכירה, טבחית, פדיקוריסטית, גרפיקאית, דפוסניקית ואמנית-מורה...

*רשימה לא מלאה.

היינו קבוצה מגוונת ותוססת. לא היה אצלנו רגע דל... בלי סקנדל או קרנבל

עומר

מחזור ט"ז, תשמ"ב 1982

עומדים מימין לשמאל - שרלי אלבו, כרמל לזר, ליאורה, אמיר שלום, גלית שטינהררט (נגר), לימור מזרחי (חן), יערה סויס (צירמן), תמיר אופנהיים, רונית אל-מועלם, נואית בשוראי, חסידה בוכסווילר (מחנכת), ענבל רייך (אלון), אשדה חיות (בלוך). יושבים מימין לשמאל - עופר מימון, רונן צמח, יוסי בכר, רוני אלון, לילך הברון (קיפניס), רותי לב (מטפלת), מיכל מאיר (לוי), סילביה אוהיון, אסי באבאיי. שוכב מלפנים - עידן חיות. (חסר בתמונה: קני שורץ).

זכרונות משותפים,
חלקם רעים
חלקם טובים...

אז מהו העומר ביד?!!

וראים לנו עומר עומר עומר עומר ולא כדרלעומר, רק עומר עומר, עומר... שיר ממסיבת סיום כיתה ב' (אחרי שלמדנו על כדרלעומר) ששרנו בהמון התכוונות לפי המנגינה של קוראים לה ליבי... והמילים הפשוטות שלו והלא משתמעות לשום פנים אחרות, נסחו בנו המון גאווה.

אז מהו העומר ביד?

היום ממרומי גיל 40 (פלוס) אפשר כבר לנתח ולנסות להבין איך קבוצה של ילדים, שמות ופנים, חלקו יחד חיים שלמים, יום אחר יום, 24 שעות ביממה, כל כך הרבה שנים. ומה נשאר בעצם היום מאותה פיסת חיים משותפת, מהיחד הזה האינטנסיבי הכפוי? בעיקר, כנראה, זכרונות משותפים, חלקם רעים חלקם טובים אבל... כולנו עומרים!!

עד התיכון, אמרת כיתת עומר והתכוונת ל: רוני אלון, תמיר אופנהיים, יוסי בכר, עידן חיות, קני שוורץ, רונן צמח, אשדה חיות, לימור מזרחי, לילך הברון, מיכל מאיר, גלית שטיינהרדט, יערה סויס, נואית בשוראי, ענבל רייך. זכרונות ברורים -

בכיתה ב' אנחנו עם עופרה נטע (זיו אב), אמנם לשנה אחת, אבל בלתי נשכחת. אחר כך מגיעות 3 שנים חוייתיות עם יעקב ברקאי ז"ל, המחנך הסגוני שסורג לנו כובעים, מטגן לנו סופגניות ותפוחים בהשכבות, שצובע לנו את הקירות בצבעים עזים, שזורק עלינו גירים כשאנחנו מפריעים, ומפיק מאות סטנסילים ריחניים וסגולים.

זכורות לנו היטב מסיבות סיום השנה בהן, יעקב הוא השחקן הראשי ואנחנו עוזרים על ידו. דינה שטיין ופנינה אבני, מתרגלות איתנו התבגרות קשה בכיתות חטיבת הביניים. את גידי שב ורותי לב מאתגרים באיחוד שתי כיתות ליחידה אחת מאוד מעניינת ומגוונת, לא ברור אם מאוד מוצלחת. כך מצטרפת אלינו קבוצה ששמה עומר ב', שעוברים בה ועוזבים אותה לאורך השנים, אך זכורים ויציבים בה עד סוף י"ב ומעבר לה: סילביה אוחיון, אסי באבאי, אמיר שלום, שרלי אלבז, רונית אל-מועלם, כרמל לזר, ועופר מימון.

ועוד לא הזכרנו טיולים, טיולי חטיבה מפרכים במדבר באמצע חורף קר, בהם אנחנו בלילות קופאים, ובימים בקושי הולכים, ונו כבר מתי מגיעים, ולילך משביעה אותנו: אל תזכרו בהם אף פעם בערגה, אל תשכחו את הסבל הנורא, גם אם הזכרון חמקמק, וגם אם יעברו עוד 100 שנה.

את י"ב אנו מסיימים עם חסידה בוכסוויילר, עם הגישה הסבלנית והסובלנית, שחינכה אותנו בשנה האחרונה, ואיתה נולד הרעיון של עבודה תמורת טיול לחו"ל (ולא למחנה השמדה).

בהפקת ענק, בחג מחזור, אנו מציגים מחזמר סטייל סיפור הפרברים, בצורת דרמה רצופת משברים, המתרחשת בלול, בין שתי קבוצות תרנגולים. (כתיבה ובימוי נעמי שוורץ).

המסר: ניתן לגשר על כל הפערים, כיתת עומר המאוחדת מדגימה אינטגרציה במיטבה. ההתחלות קשות, הסוף הוא טוב.

האמנם ?

מוקדש לכל העומרים א' ו-ב' באשר הם.

חרוב

מחזור י"ז, תשמ"ג 1983

עומדים מימין לשמאל - צפי סיוון (מטפלת), יורם בר-סיני (מחנך), נוגה קריצמן (מדבייר), יפעת שטינהרדט (נרקיס), הילה עברי (האוט), עמרי עצמוני, יובל לוי, אביטל בר-לב (גל-עזר), רבקה בכר (מנור), רן כפרי, חגי צורף. יושבים מימין לשמאל - נטע חרובי (פלג), מייקל וייץ, גונר אלדן. שוכבים מימין לשמאל - עמית בירה, גל שרמק, גל כהן.

ה"כיתה" לא היתה רק כיתה
הלימוד אלא כללה גם את
החדרים שבהם ישנו...

כ יתת חרוב "נולדה" בשנת 1972 כש-16 ילדים נרגשים, בוגרי הגנים שקד, חצב וכלנית עלו לכתה ב'. אחרי ה"תה, תה, תח את השער פתח" הלכנו לכיתה שלנו, שהייתה הכיתה הקרובה לקופיארדה. המחנכת שלנו בשנה הראשונה הייתה אילה נטע, והמטפלות היו ג'ין מילס ורחל מנור. ה"כיתה" לא היתה רק כיתה הלימוד אלא כללה גם את החדרים שבהם ישנו, את הדר האוכל שבו אכלנו את ארוחות הבוקר והצהריים, ואת המקלחות. בכל בוקר, המטפלת הייתה מעירה אותנו בשעה 6:30 והיינו קמים, מתארגנים ומתחילים ללמוד ב-7:00. היינו בכיתה עד השעה 16:00, ואז היינו הולכים ל"חדרים" של ההורים, עד אחרי ארוחת הערב. בערב היינו חוזרים לכיתה להשכבה. את אילה נטע החליפה נעמי שוורץ, שחינכה אותנו 5 (!) שנים, עד סוף כיתה ז'. נעמי לימדה אותנו בצורה מאד חווייתית, עם כרטיסי עבודה מדהימים והייתה מקריאה לנו ספרים (מי מאיתנו לא זוכר את "תותחי נברון"?). במהלך השנים האלה, היו לנו מספר מטפלות, ביניהן מרינט מייזנר, שהייתה איתנו כמה שנים. בעיקר אהבנו שמרינט הייתה מתרגמת לנו סיפורים שהיו כתובים באנגלית. ההופעה של בר המצווה שלנו עסקה בסיפורי התנ"ך, ונכתבה על ידי נעמי שוורץ, כשאת השירים הלחינה מימי קלמר. למשל בסיפור אדם וחוה, נטע חרובי הייתה הנחש, והילה עברי הייתה חווה, ובסיפור נח והמבול, גל כהן ונגה קריצמן היו נח ואשתו. בהמשך השנים, מחנכים נוספים שליוו אותנו היו יואל מגיד, רונית פלוטקין ויורם בר-סיני, והמטפלות היו רותי לב וצפי סיוון. לקראת סוף בית הספר, כיתה חרוב התאפיינה בהרבה "עמלנים", שבעיקר עבדו, והיו מגיעים רק לשעורי חברה וקיבוץ. במהלך השנים היו הרבה ילדים שהצטרפו אלינו לחלק מהתקופה וביניהם: מרדכי שור, אילן מנחם, גבריאלה חזבינסקי, מאיר חמד ומייקל וייץ. החל מכתה י' הצטרפו לכיתה גם תלמידים מהמושבים שבאזור, שלמדו יחד איתנו עד סוף י"ב. סיימנו את כיתה י"ב בשנת 1983, חלק מאיתנו עשו שנת שירות וחלק התגייסו ישר לצבא. כיום 8 מאיתנו חיים בבארי ו-8 מחוץ לבארי. לכולנו ביחד יש 30 ילדים.

כיתת חרוב התאפיינה בהרבה "עמלנים".

תומר / שיזף

מחזור י"ח, תשמ"ד 1984

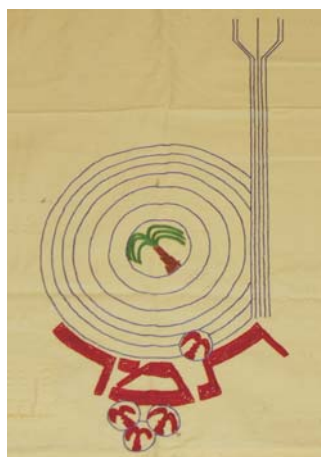

שורה עליונה, מימין לשמאל: שירי זורע (לינגווד), נדב רוט, אוהד סיוון, אייל חובר, רוז חכים (בן-עמי), עמיחי אלון, גולן אבנר, בשמת דבורי (בורשטיין), שורה תחתונה, מימין לשמאל: הראל יצחקי (מדריך), ליעד ברקאי, הלל יצחקי, עמית לוי, חיים בוזלי (יוגב), מאירה נווה ז"ל (מטפלת), סהר קלמר (רותם), אמנון חוטר-ישי (מדריך), תרזה חיות (צורף), חסידה בוכסוילר (מחנכת), אירית עברי (שאלתיאל) (מטפלת).

שומרת, שומרת, שומרת,
נכנס לי יתוש
לאוזן...

חר הצהריים של פורענות: תיאור הארועים שהביאו לבחירה בשם "תומר-שיזף". הבהרה: הדמויות המתוארות להלן הן אמיתיות לחלוטין, אך הארועים שוננו, כדי למנוע את זיהויים בידי ארועים

אחרים.

הכל התחיל באותו יום קיץ לח, אם כי יבש, בראשית שנות ה-70 מאוחרות, בשעת אחר-צהריים מוקדמת. הרוח טילטלה את צמרות האקליפטוסים, וריח חריף עלה מהדשאים שזה עתה כוסחו (אבל זה ממש לא קשור). הדוד הישן, שהיה נזול, הציף בעצלתיים את המטבחון. מעבר לקיר התיצב מישהו מול האינטרקום וקרא "שומרת, שומרת, נכנס לי יתוש לאוזן". הלל, שאת ספקותיו בקשר לתבונתה של מנוחת הצהריים שמר בדרך כלל לעצמו, החליט להתגנב בשקט מאחורי החתול פיליפס, ולעשות לו "בה". ההחלטה הנמהרת הביאה לתוצאות מפתיעות, אך מרחיקות לכת.

פיליפס היה אמנם זקן, אך עדיין עירני ובעל אינסטינקטים חדים כשל חתול. הוא מיהר להסתובב, ושלח שריטה ממוקדת בפרצופו של הפולש.

אוהד חש מיד לעזרת חברו לכיתה, וניסה להערים על החיה הפראית בצעקות "שריפה, שריפה", מה שהיווה רמז עבה לשמיכה של סהר, שהתלקחה באופן ספונטני ועלתה בלהבות, בזמן ששיערה הארוך של שירי נתפס במאוורר (כולם גרו אז בבית משותף, ונהגו ללכת לישון בהשכבה, ולקום בהקמה). ואז ליעד, שחזר בדיוק משליחות ממושכת בקנדה, מיהר לטפס על מגדל השמירה שליך מגרש הכדור-רגל, כדי להכין מלכודת לבנות. אך הכורה בור לחברו יפול מהסולם וישבור את ידו, שהייתה בגבס למשך מספר שבועות, מה ששיבש באופן ניכר את ההכנות לקראת אליפות הדרום בג'ודו, מפני שהייתה הצפה בוואדי של רעים, ואף אחד לא הגיע.

בעקבות כל זאת, החליטה בשמת להתחבא באסם, ולא מצאו אותה הרבה זמן, מה שגרם כמוכך לעמית לרדת ל-100 שכיבות סמיכה, במקום, ללא התרעה מוקדמת (זו הייתה התערבות). בנסותו להקדים רפואה למכה, יצא אייל (חבורה) ביוזמה מפתיעה, והציע לקחת את כולם ל-"בורגר-ראנץ", כי אח שלו אחראי על הסניף. לרו היו הסתייגויות, אך מאוחר יותר שינתה את דעתה, ושברה את השיא הארצי ל-50 מטר פרפר, שלא נשבר עד היום.

במקביל, החל להתפתח ויכוח סביב השאלה, איך בדיוק מבטאים את שמו של טקס וילר, גיבור המערב הפרוע. תרזה, שבמוחה עדיין הדהד המשפט המטריד "ריפיט, אגיין" משיעורי האנגלית עם תמר ווילר, בחרה להישאר נייטרלית, כאשר לפתע נשמעו קולות נפץ עזים מכיוון כיתת הלימוד. התברר שגולן ניסה להכריע את הדיון תוך שימוש בנפצים וכתובות אש מאולתרות.

עמיחי, שתמיד ידע להרים את הראש ולהסתכל על כל המגרש, ניצל את המהומה שנוצרה, והסתלק עם קופסת העוגיות (ויש הגורסים: שוקולד). למזלו, באותו רגע החליט חיים (יוגב) להתערב, ולזכות אותו מחוסר ראיות, שבשלב הזה כבר ממילא היו טמונות עמוק בבטנו. מה שלא מנע מנדב לזנק על הסוסה דינקה, ולרדוף אחריו עד לחממות הישנות.

כתוצאה מכך התפצלה הכיתה לשני מחנות: חלק רצו ללכת לעשן סיגריות בבונקר (אבל לא לקחת לריאות), בעוד אחרים העדיפו לראות סטיב אוסטין, ולהמתין להתפתחויות נוספות. בסוף הוחלט ללכת על השם "תומר-שיזף", שהוא קצר וקומפקטי (הכל שמות של עצים, כידוע).

עירית

מחזור י"ט, תשמ"ה 1985

עומדים מימין לשמאל: לאה הלאלי, אילן חרד, דוד כהן (מחנך), זיו שופן, סיגלית גנץ, תמר שלוי (מחנכת), יוסי מלול, מיכל מימון, ניסים אלמקייס, תמי שבתאי, מאירה.
יושבים מימין לשמאל: ג'ורדן סרב, יוסי אלכביר, אמירה דרו, אמיר איכהולץ, זהבה אבוטבול (מחנכת), אודי גיא, שרה ברוך (אמית), רחלי גבאי.

הגענו לעליית הנוער, כדי להצטרף לכיתה בבית-ספר קיבוצי. הודיעו לנו שאנו מצטרפים לבית-הספר בבארי, ככיתה "מוצמרת". זאת אומרת, כיתה שכולה ילדי-חוץ.

בסוף אוגוסט '81 הגענו לבארי, 25 נערים ונערות, בני 14, לכיתה ט'. היינו מבולבלים ותוהים - מה טומן לנו העתיד. כל אחד בדק את השני ואת המבוגרים שקיבלו אותנו. כמעט כולנו באנו מאזור המרכז - תל-אביב, יפו, ירושלים, באר-שבע, ומספר נערים מאילת. קיבלו אותנו באהבה יעקב צמח - מורה-מחנך, ותמר שלוי, מטפלת-מחנכת. חברי הקיבוץ אימצו אותנו, ואליהם הלכנו בשעות אחר-הצהריים - "שעות הילדים".

הערבים היו חופשיים, והמחנכים השתדלו למלא שעות אלה בפעילות חברתית, ובהכנת שיעורים, למען שלא נעשה שטויות. היו אסיפות, ערבי כיתה - עם פיצות של תמר, וופלים שקיבלנו - שניים לאחד.

פעם בחודשיים יצאנו לימי כיף בתל-אביב, לסרט, או למופע. קיבלנו 5 שקלים ל"ביזבוז", אבל מי שקנה סיגריות, תמר החרימה לו אותן. זכורים לטובה הטוילים, ביניהם טיול גדול לסיני. היו חוגים שונים בשעות אחר-הצהריים - רכיבה על סוסים וכו'.

הקמנו ועדות, והשתדלנו לנהל את חיינו, לפעמים בהצלחה, ולפעמים לא כל כך. אך המחנכים עמדו מאחורינו. לאט-לאט התגבשה הכיתה, נוצרו זוגות, מהם נשואים היום והורים לילדים.

לאחר בית-הספר והצבא, רוב החברה עזבו. נשארנו בבארי זיו שופן ואילן חדר. שנינו מרכזי ענפים וקשורים למקום. אלה שעזבו, עד היום זוכרים את תקופת החינוך בבארי, כתקופה המעצבת את חייהם. רובם בארץ, הקימו משפחות והם אזרחים טובים במדינת ישראל.

היו אסיפות, ערבי כיתה - עם פיצות של תמר וופלים שקיבלנו שניים לאחד...

חרצית

מחזור כ', תשמ"ו 1986

עומדים מימין לשמאל: יותם סויס, נועה משא (פלדנר), אלה סוכמן (בירב), גיא קישון, עופר אלון, שי דוידי, ירנין פלד, סיגל מזרחי (שלזינגר), סיגלית גת (סלמיניס), רעות לוי (ילנד), שחר עצמוני, ענת פרומקין, שרון שני.
יושבים מימין לשמאל: דותן בוכסוילר, דני בן-צבי (מחנך), עופרי קפיטנוב, אילנה (אילן) גולדשטיין, אילת חכים, רחלי קראוניק (בנאקוט).

מ פרספקטיבת השנים, מסתבר שזיכרוני לא נעשה צלול יותר. עברו הרבה שנים מאז שנת 1986, בה סיימה כיתת "חרצית" (20 ילדים וילדות) את בית הספר התיכון בקיבוץ בארי (מחזור כ'). כפי שהראו לנו השנים שבאו אחר כך, הפכנו למוצר מוזיאוני, שכותבים עליו ספרים, עיתונים ומחזות, ויוצרים עליו יצירות אומנות - ילדי הלינה המשותפת. "ילדי" (ילדים אנחנו כבר לא) כיתת "חרצית" פוזרו לכל עבר כמו זרעי הסבא (פרח הסביון), שנהגנו לנשוף עליו כילדים. מעט מאוד נשארו בבארי, רובנו נשארו בארץ, שתיים מאיתנו נמצאות בחו"ל, חלקנו, סביר להניח, שמרו על קשר חברי גם מחוץ לקיבוץ, חלקנו לא שמרו על קשר גם בתוך הקיבוץ. כיתת "חרצית" הייתה מורכבת מאינדיבידואליסטים - כל אחד מאיתנו, יחיד ומיוחד, כך התבגרנו - כל אחד לדרכו הלך, המשך את חייו, כאילו לא היה חלק מכיתה שקראו לה "חרצית".

הפכנו למוצר מוזיאוני
שכותבים עליו ספרים...

עומדים שורה עליונה מימין לשמאל: תמי בכר (ברוך), אילן חרובי, נטע אפטלון (ברוך), ענבר אבנר (זלסקי), גלעד בהיר. יושבים בשורה האמצעית: זוהר כסלו ז"ל, יגאל שטרית, ליאת רוט, אמירה רבטל (לוי), נרקיס צורף (הנד), אריק קראוניק. יושבים שורה תחתונה: ניר שרמק, דליה לוי (מטפלת), אורון בירה, רעיה רותם, לילך שפר (חדד), סתיו ברקאי (אדר). חסרים בתמונה: אורן פילו ולאחא אזולאי.

תח! תח! תח! את
השער פתח!
כבר סיימנו את הגן
וללמוד הגיע זמן!

תיו 1976.

ד שישה עשר ילדים בחולצות לבנות ושיניים חסרות, מצטופפים סביב חוטי קרפ צבעוניים הקשורים לדגל חום (ודי מכוער, אם מותר...) וצווחים בהתרגשות: "תח! תח! תח! את השער פתח, כבר סיימנו את הגן וללמוד הגיע זמן. תח! תח! תח!" ... מנוחה קלמר מברכת, ענפי האספרגוס המעטרים את השער קצת דוקרים, ואבא שלי לא מפסיק להתלונן, בעודו רץ בין שתי שורות ארוכות, אני רכובה על גבו, וילדי בית הספר חובטים בנו במרץ. מגיעים לכיתה; מתקן לסמרטוטים, מתקן למגפיים, שלוש מדרגות ונכנסים. על הדלת שלט מבטיח חגיגות: "בכיתת הדר - תמיד נהדר". משפט שלא תמיד, אמנם, עומד במבחן המציאות אבל, מצד שני, אי אפשר להכחיש שהוא נחשב חרוז לא רע אי שם באמצע שנות השבעים. לינה משותפת. הווי כיתתי מורכב, מסובב, מעורבב, שנותן מים מרוויים וגם ימים של שרב... רוצים.

לאורך השנים תמונות, זיכרונות, עליות וירידות... המון מפגשים והרבה פרידות: נפרדים מאסא בר-סיני, אורית בכר, דבורה שור, ירון שטח, ומאוחר יותר גם מנאוה שוורץ... קולטים את לילך, ניר ונטע... ובהמשך גם את יגאל שטרית... חולקים רגעים ארוכים עם אמירה ולא... ורגעים קצרים יותר עם ציון ושלומית.

מתחנכים (פה ושם) על ידי: במבי ברק, ריקי אמיתי, שוב במבי, אורי בן-צבי וזהר כסלו ז"ל. מורים מגיעים ונסים על נפשם (ובואו נזכר לרגע בפנחס, המורה לחשבון). מדריכים באים והולכים: אשדה חיות, קני שוורץ, יובל והילה, חיים (חורחה) ילין, אבי צור. מטפלות אמיצות, מציצות ויורדות למחתרת: רותי עופר, יפה בלאו, יונה פריקר, אירית עברי, צילה קרן, שמחה שני, דלית יצחקי, יוכי אלון, אורלי מאיר, קמליה ועוד... ורק אחת ויחידה, מלווה אותנו מהיום הראשון ועד לשנייה האחרונה באהבה ללא תנאי, בקשיחות רכה ובמבט חודר, עם עיניים בגב וגלאי שקרים מצמרר (עד היום, כשאנחנו פוגשים בה על המדרכה, הלב מתרגש ומחסיר פעימה): דליה לוי שלנו, שיודעת להפוך פראי אדם לאנשים, קמח לעוגות שמרים, ושיער פרוע לאלפי צמות עם סרטים.

קיץ 1987. חג מחזור. בית-העם הומה אדם, הסתיימה ההופעה, המושג "אנחנו" גם. נפליטים החוצה אל הערב החם, ויוצאים אל הדרך. הדרך לאן? 17 נערים עמדנו שם על הבמה - 17 בנים ובנות.

קיץ 2006. ספירת מלאי: מחצית מאיתנו נשארנו בבארי (גיל בויום, אריק קראוניק, יגאל שטרית, אורון בירה, תמי בכר-ברוך, לילך שפר-חדד, רעיה רותם, נרקיס צורף-הנד, נטע אפטלון-ברוך). מחצית מאיתנו עזבו (ענבר אבנדר-זלסקי, סתיו ברקאי-אדר, עידו (גלעד) בהיר, אילן חרובי, ניר שרמק, ליאת רוט, לאה אזולאי, אמירה, אורן פילו). 35 צאצאים תרמנו לעולם, נכון להיום. ההיינו - או חלמנו חלום?

עשרים שנה, כמעט, חלפו מאז אותו ערב בו הפסקנו להיות כיתה, והפכנו לעוד דגל בין שורת דגלים מאובקים, הניצבים על הדשא הגדול בסופו של כל אוגוסט. עוד קיץ עבר, עוד מלחמה בטעם של אבטיח, ים וחול. זיכרונות מהעבר - אבל מרגיש לי כמו אתמול.

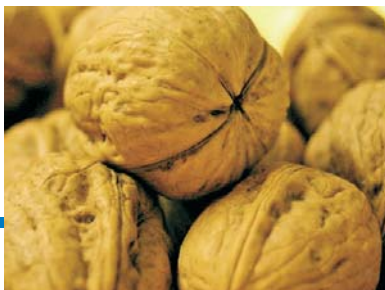
אגוז

מחזור כ"ב, תשמ"ח 1988

שורה עליונה, מימין לשמאל: רינת סיוון, רבקה ל'ה קרול (מטפלת), אורית גלברד (כהן), שלומית נטע, שני מילס (יטח), קרן לב, כנרת מייזנר (דויד), שירי בוים (וייס), רחלי זיידמן, עדי אבני (רביבו).
יושבים, שורה אמצעית, מימין לשמאל: נמרוד משא, רז חן, פז לב, עמירם לוי, אלדר לוי, עודד פרומקין, צחי דבורי, מור מנור (סימונס).
יושבים למטה, מימין לשמאל: עופר תבורי (מדריך), אורי בן-צבי (מחנך), אלון כהן, גידי סוכמן, נטע קפיטנוב, נעמי בכר ז"ל, שלומי נשיא.

"אגוז נשארה אצלי בדם..."

ל מרות שנהוג לומר ש"אין הנחתום מעיד וכו'", אני לוקח לעצמי את הזכות לומר כאן בפה מלא, שאני חושב ש"אגוז" הייתה אחד המחזורים המפוארים שידעה בארי בשישים שנותיה.

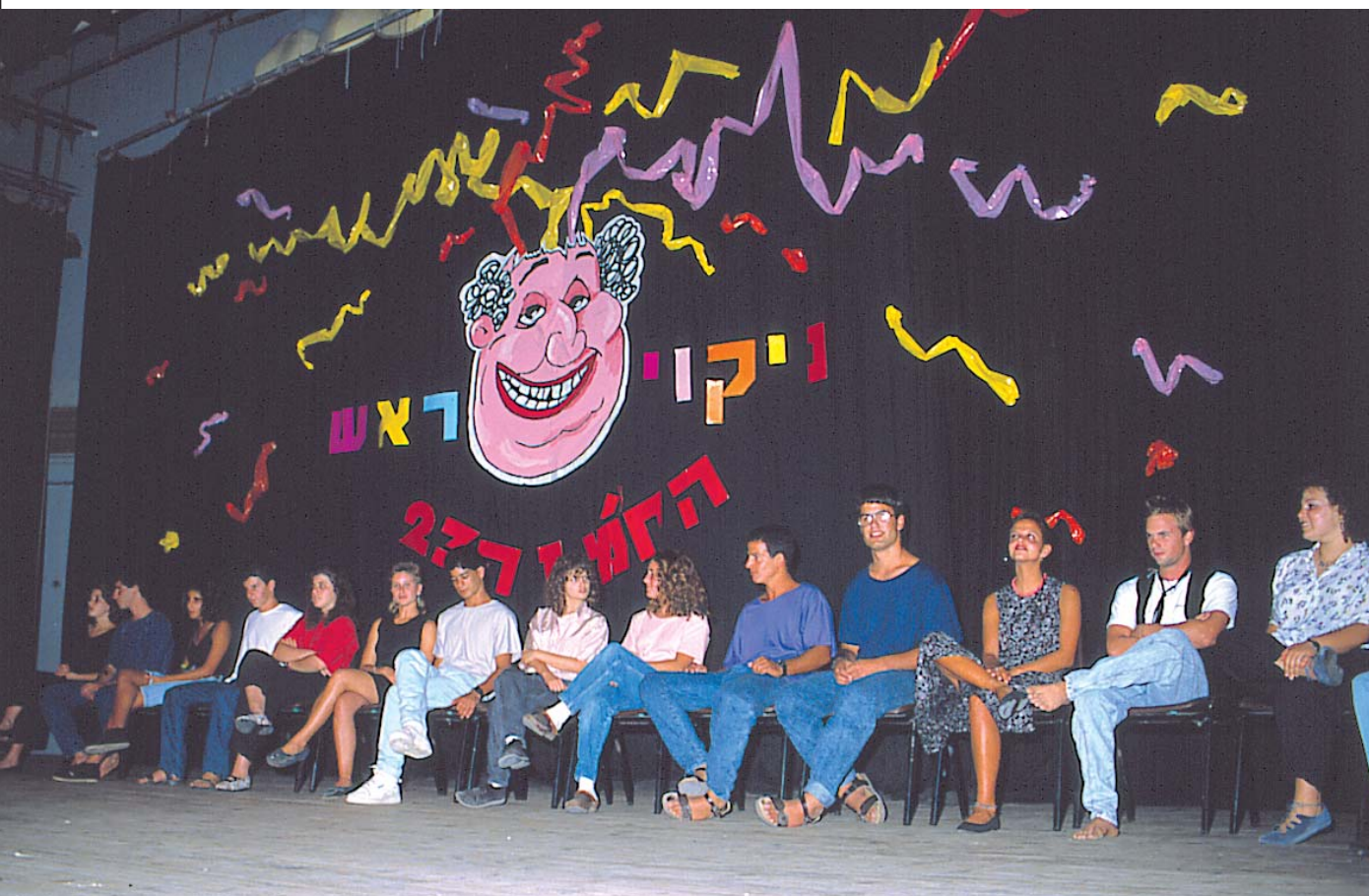
איפה עוד תמצאו מחזור שרוב נציגיו זוכרים, כמעט עשרים שנה אחרי שנפרדו, את מספרי הבגדים אחד של השני (מיתי - 11, רינת - 13, אלדד - 28, פרומקין - 25 ואני יכול להמשיך כמה שתרצו). נכון שהתקופה הייתה קצת אחרת, והכיתות שמסביבנו לא היו מבריקות ("הדר" היו מופרעים ואת "ארז" בכל מקרה אף אחד לא ספר), אבל בכל זאת, נחשבנו לפרח נדיר יחסית לתקופה ההיא. והיינו טובים, בעיקר בגלל שהיינו המחזור הראשון בבארי שלמד יותר מאשר עבר, ובזמננו - זו הייתה מהפיכה אמיתית. עישנו כמו כולם, וסחבנו כמו כולם, אבל הצלחנו ברובנו להוציא בגרות - די מחורבנת במושגים של היום - אבל תעודת בגרות אמיתית!

מ"אגוז" נשארנו בבארי נטע, שלומי, כנרת, שירי, אורית, מור, שושו, מיתי, עדי וצחי. היו גם שעזבו (אבל בטוח יחזרו) כמו אלון, נמרוד, גידי, רחלי, קרן, עמירם ורינת, ויש אפילו כמה שנסעו לחו"ל כמו פז, רז, עודד ואלדד, שכמו שאני מכיר אותם, גם הם מתים לחזור כבר.

יכול להיות שנשארתי קצת ילדותי, ויכול להיות שאני סובל אולי מעודף רומנטיקה נוסטלגית, אבל "אגוז" נשארה אצלי בדם. ואני מתגעגע כל הזמן. אני מתגעגע לחופש שהיה לנו - ולחברות, ואני מתגעגע לזה שעשינו מה שרצינו, ושהלכנו להורים רק בשביל לאכול, ולא בגלל שהיינו חייבים. ואני נזכר ב"שומרת בואי לאגוז", ובזה שזהר כסלו ז"ל, האחת והיחידה, הסכימה לנו בימי ראשון להשאר ערים אחרי כיבוי אורות, בשביל לראות את "דאלאס", ואיך מייל - הרועה הגרמנייה השחורה שאימצה אותנו, הייתה לכלבה היחידה בבארי, שאורי בן-צבי הסכים לה להיכנס לכיתה ("היא בלאו הכי מבינה יותר טוב מרובכם..."). ואת נועה בריל, המחנכת הראשונה שלנו, שהייתי מאושר לראות אותה כמחנכת של הבנות שלי, ואת נעמי, שבלעדיה "אגוז" כבר לא תהיה שלמה אף פעם.

איפה עוד תמצאו מחזור שרוב נציגיו זוכרים, כמעט עשרים שנה אחרי שנפרדו, את מספרי הבגדים אחד של השני...

מימין לשמאל: רוני רותם, עומרי אבן, מירב נשיא (קינג), אשרי נווה, טל עצמוני, יעל נחום, דבורית יסינובסקי, ישי סויס, מרים מינסקה (סאיג), שירי אוסטרובסקי, זיו קריצמן (קרן), אדוה כהן, דורון שגב, זוהר אפטלון (לב).

עוד הרבה שנים אחרי אותו בית ספר
נחפש את אותו הטעם שנדבק לאצבעות
ומעל השפתיים ומסרב בעקשנות
להישטף בזרם הזיכרון והשכחה...

זהו, אנחנו בפנים, עומדים
זקופים תחת כנפיו וענפיו
של 'הדגלעץ' הענק שלנו,
מלאים באמונה ובתקווה
אמיתית שהכול יהיה
בסדר ...

1: יום ראשון של ספטמבר אחד, לא חם ולא קר, רוח קלה של התחלה חדשה מנשבת בקבוצת האורנים שמאחורי המרפאה. אני לובש מכנסים קצרים וטישרט לבנה חדשה, עליה יושב עץ גדול וירוק, מוקף מעגל ירוק, שמתחתיו כתוב באותיות ירוקות "ארז".

אני זוכר גאווה גדולה באזור החזה, מהולה בחשש מה מהלא נודע, ומסדרון ההפלקות שהחל להתמלא בכוגרי בית הספר, וסתם חברים. אני מטפס על הכתפיים של אבא, נצמד לצוואר, כאילו היה צמרתו של עץ גדול וחזק במיוחד, ולפני שאני נדבק לו לעורף, אנחנו מתחילים לרוץ ביחד עם המון כפות ידיים, שספק מכות ספק מלטפות את ישבני וגבי התחתון. אנחנו עוברים דרך שער הבוגובניליה בשלום, אני נפרד בפעם האחרונה מצווארו הבטוח של אבא, ונעמד ביחד עם בני כיתתי החדשים ליד דגל הכיתה הגדול שלנו. זהו, אנחנו בפנים, עומדים זקופים תחת כנפיו וענפיו של 'הדגלעץ' הענק שלנו, מלאים באמונה ובתקווה אמיתית שהכול יהיה בסדר.

2: אחרי הטקס אנחנו יורדים לכיתה עם ההורים, מרימים כוסיות פלסטיק חד פעמיות מלאות בנוזל חום ומר, ומרגיעים עם עוגת שוקולד מתוקה, שמשאירה סימנים על הידיים ומעל השפתיים. אנחנו מתחלקים לחדרים, שם מחכות לנו ארבע מיטות מכוסות בכיסויי בד בצבע כחול כהה, מעליהן תלויים ארבעה מדפי עץ כפולי קומה. בראש המיטות שרפרפי עץ לבוד, מצופה פורמייקה מבריקה בגוון אגוז כהה. במרכז החדר, צמוד לקיר, ניצב ארון מצופה פורמייקה לבנה עם שתי דלתות גדולות, המכסות על ארבעה תאים גדולים, ומעליהן, שתי דלתות קטנות, עם ארבעה תאים קטנים. לכל דלת נצמדת ידית מתכת עגולה וכסופה. בתוך כל תא של החלק התחתון, מונחת שמיכת צמר בעלת גוון זרחני, ועליה סט מצעים חדש. בתאים העליונים, דחוסות ארבע שמיכות צמר גפן. אנחנו נפרדים מההורים, נכנסים לכיתה, ופוגשים את דליה, המחנכת שלנו, אמנו השנייה והאחרונה לממלכת הילדות. לדליה יש גוון של עוגת שוקולד, חיוך שנשפך כמו סירופ חם, ועיניים מתוקות ומלטפות. עוד הרבה שנים אחרי אותו בית ספר, נחפש את אותו הטעם שנדבק לאצבעות ומעל השפתיים, ומסרב בעקשנות להישטף בזרם הזיכרון והשכחה.

3: אחרי הצהרים, בארבע, אנחנו נפרדים מהכיתה והולכים להורים. אנחנו נפגשים עם הבנים של השכונה על הדשא, ומתחלקים לשתי קבוצות כדורגל. אנחנו עדיין לובשים את הטישרט הלבנות מהבוקר, עם העץ הירוק בחזה, שגורם לנו להרגיש גדולים לרגע, מעין אופוריה של התחלה חדשה, מרימה אותנו מספר מילימטרים מעל הדשא השכונתי. החברה של כיתת אגוז לא מחכים שנייה, ומתחילים להסתלבט על החולצות שלנו. הם טוענים שהעץ נלקח מתוך דגל של מדינה ערבית, וגם הכתוב מתחתיו נראה כמו שפה של ערבים - אנחנו בהלם, אפילו בסיוטי הגן הכי גדולים שלנו, לא חשבנו שנואשם בכגידה, ועוד ביום הראשון של כיתה א' (ב) הראשונה והאחרונה בחיינו. האופוריה נעלמה ביחד עם הטישרט הלבנה והסמל הירוק, שנגנב מדגל של מדינה של ערבים. חטפנו איזה שבע שתיים והלכנו הביתה.

זיכרונות נוספים: עישון טמפונים מתחת לבית, מלחמות שהוכרעו עם משחות שיניים, החור בתקרה במקלחת של הבנות, הסגידה וההתמכרות לגופן המתפתח און לייץ, הוידוי, ההשבעה, מרים שפר, ילדי חוץ שנבעטו החוצה בדרך זו או אחרת, בר מצווה, רחצות לילות בחושך ובערום מוחלט, פריצות למרכולית וללול, יללת פורד מס' 3, רעד כבד בכנף ימין, לב אבטיח אדום ופועם בשדה בוער של אמצע יולי, את מלמדת אותי איך עושים את זה נכון באשטרום מבטון מזויץ, מין בבית העלמין.

מוקדש באהבה גדולה לזיו, עומרי, טל, ישי, אבישי, אשרי, עידו, דורון, זהר, אדווה, שירי, מירב, מרים, רוני, ערמונית, דבורית ואורלי.

וגם ליעל, נופר, יריב שמש, פולה, אלי ומני והגינג'י ששכחתי את שמו.

צלף

מחזור כ"ד, תש"ן 1990

שורה ראשונה מלמעלה: תמי בן שמעון, מיכל, דגנית דחבש, בלה, אפרת.
שורה אמצעית: אילנית רחמים, יקי שגיא (ציבולקביץ), אריק (מררו) מור, פנינה אבני (מטפלת), יפתח בן-יעקוב, יוחי שטיינהרדט (מחנך).
שורה תחתונה: יובל לוי, טובית לוי, גרציה מוסרי, ארז זקן, עינת ביטון.

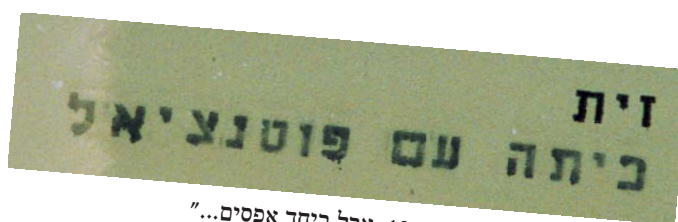

הגענו מכל קצוות הארץ, 24 חניכים, לביה"ס בבארי ב-1986. היינו בין כיתת זית לכיתת ארוז. במשך הזמן נשארו רק 14 תלמידים, והיינו כיתה קטנה. הגרעין המרכזי היה ירושלמי. יוחי ופנינה היו המחנכים שלנו, וחיפשו לנו כל הזמן פעילויות ומבצעים כדי לגבש אותנו. היה היה לא קל בקליטה. בכיתה ט', החברה עשו שביתה, וברחו לפרדס. לא היינו רגילים למנהגים, כמו לסדר בבקר את החדרים, ולנקות את הכיתה. עשינו שטויות כמו כל הנערים בגילנו. יוחי התמודד כל הזמן עם השטויות שעשינו בלי סוף. היו כמה נקודות שיא לאורך הדרך. היינו הכיתה הראשונה בארץ, שפתחה את הפעילות של לובה אליאב, בכפר הנוער בניצנה. הנסיעה לפולין הייתה חוויה מיוחדת של פעם בחיים. הכינו אותנו בצורה בלתי רגילה, אולי יותר מידי. עבדנו קשה ברתמים ובחממות בגן הירק, כדי לממן את הנסיעה לפולין. יוחי ופנינה נתנו מעצמם בצורה מדהימה.

ההשתלבות בתוך הכיתות בביה"ס הייתה מאד אישית. חלק כן וחלק לא. אחד הדברים שתרמו, היו החברויות בין בני המשק ואנחנו. אני יודע לספר על התקופה שהייתי, רק דברים טובים. היו לנו הורים מאמצים, וכמו בכל הדברים, חלק הצליח יותר וחלק פחות. אני חושב שהשיא של הגיבוש היה בין כיתה ט' ל-י'. אז היו כבר נוהגים ברורים. במשך הזמן, כל אחד תפס את הנישה שלו, והיום אין קשר בין החבר'ה. בסה"כ, כל אחד בא בגלל הבעיה שלו, ומשך לכוון שלו. כל אחד בא לנקות את הפצעים שלו. הכיתה הייתה נעימה מבחינה חברתית, אבל לא מלוכדת. ולסיום, מכל החבורה שסיימה את ביה"ס, עד שנת 1995 נשארו בבארי ארבעה חברה: תמי בן שמעון, דגנית דחבש, אריק מור ויקי שגיא. עינת עוברת בקבלה בדפוס. היום חברים בבארי אריק מור ויקי שגיא.

עומדים בשורה ראשונה למעלה, מימין לשמאל: צחי יצחקי, ניר חוטר-ישי, גונן ערוסי, ניב אלון, זהר צידון, אור לב, מורן לוי, אבידע בכר. שורה שנייה, מימין לשמאל: רבקה ליה קרול (מטפלת), יוגב דבורי, ניצן לב, דפנה שלום, איריס פילו, טופז מורן, איילת אבן, אלי שרעבי, ערן אבני (מחנך). יושבות למטה: יונת בשוראי, צאלה חיות.

אנחנו מחזור "אימפוטנציאל", את זה כולם יודעים. "אחד אחד אנחנו 10, אבל ביחד אפסים". אלו היו מילות ההימנון, שנכתבו בסיום י"ב, בחג המחזור.

ואכן - השם "זית" ככיתה, עובר ויעבור מדור לדור... התחלה מבטיחה - האליטה של הדור השלישי בקיבוץ, והרי זה כל מה שרצוי ונחוץ. סביבנו נרקמה תהילה והרבה גאווה.

אמרו: זאת כיתה - אגדה - שיגיעו רחוק

אך מרוב כל הציפיות נכנסו כולם לשוק.

וכך - ככל שהשנים עוברות. בעיקר שנים של בגרויות

חבורתנו ידעה לא מעט מהמורות...

הביאו את מיטב אנשי הטיפול.

ישיבות אל תוך הלילה - על איך להתמודד

וככל שעובר הזמן לא נראה באופק קו מעודד.

אמרו: תנו להם אחריות, שימו מסגרת, אך אלו מילים שהיו טובות לכל כיתה אחרת.

וכך - ד"ר TIME היועץ האמין - בכל אחד ואחת האמין. וידע שיגיע היום, שכל אחד יסלול את דרכו בברכה ובשלום. כי הרי אין דרכי קיצור. כיתת "זית" אין מה לומר אחל'ה סיפור...

ואכן - השם "זית" ככיתה, עובר ויעבור מדור לדור...

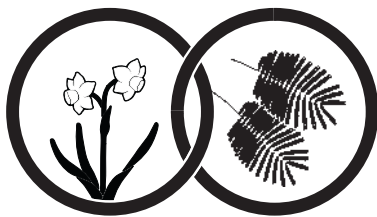
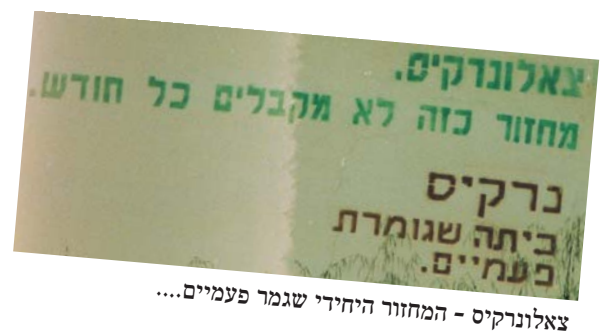

צאלונרקים

מחזור כ"ז, תשנ"ג 1993

עומדים מימין לשמאל: לירון שטיינהרדט (שמלץ), אבישי קמינר, מאיה אלון, איתי כהן, ניצן מורן, תמי שניר, עירד הרגיל, אבישג מלמן (צ'פרוט), עובד בכר, אורי בן-צבי (מחנך), דור לוי. כורעים, מימין לשמאל: גיתית נווה (אדרעי), עינב יחזקאל, ראומה ערוסי (טרצ'נסקי), שפרה חשאי, מישלין מינסקה (אריה), טלי שני, ענר שגב, סער לב ז"ל.
יושבים מימין לשמאל: רן שפר, ירון זורע, גל מילס, חגי אבני, גידי יצחקי, דן בר-סיני, נחשון נגלר.

בהתחלה ההכלאה הייתה מוזרה...
עם הזמן הפכנו ל"אחלה" של כיתה...

מידי פעם קמו ללימודים, עברו בענפים השונים ובערכים היו נפגשים לפגישות ארוכות ועוד פעילויות "חסויות". עם הזמן הפכנו ל"אחלה" של כיתה...

עם היו שתי כיתות - צאלון ונרקיס.

כ

צאלון - מחזור כ"ו בביה"ס בבארי, 15 בנים ובנות מובחרים: חגי אבני, מאיה אלון, עובד בכר, עירד הרגיל, עינב יחזקאל, גידי יצחקי, גל מילס, אבישג מלמן, נחשון נגלר, גיתית נווה, ראומה ערוסי, ענר שגב, טלי שני, דן בר-סיני וסער לב ז"ל. הקבוצה חייה לה בשקט ובשלווה, חיים טובים ויפים - מידי פעם קמו ללימודים, עברו בענפים השונים, ובערכים היו נפגשים לפגישות ארוכות ועוד פעילויות "חסויות".

נרקיס - מחזור כ"ז בביה"ס בבארי, 13 בנים ובנות מובחרים לא פחות: דור לוי, ניצן מורן, ירון זורע, איתי כהן, אבישי קמינר, רן שפר, לירון שטיינהרדט, שפרה חשאי, תמר שנר, מישלין מינסקה, עדי צ'ריקובר (כיום שרון), קרן בן-שמחון וברק מגיד ז"ל.

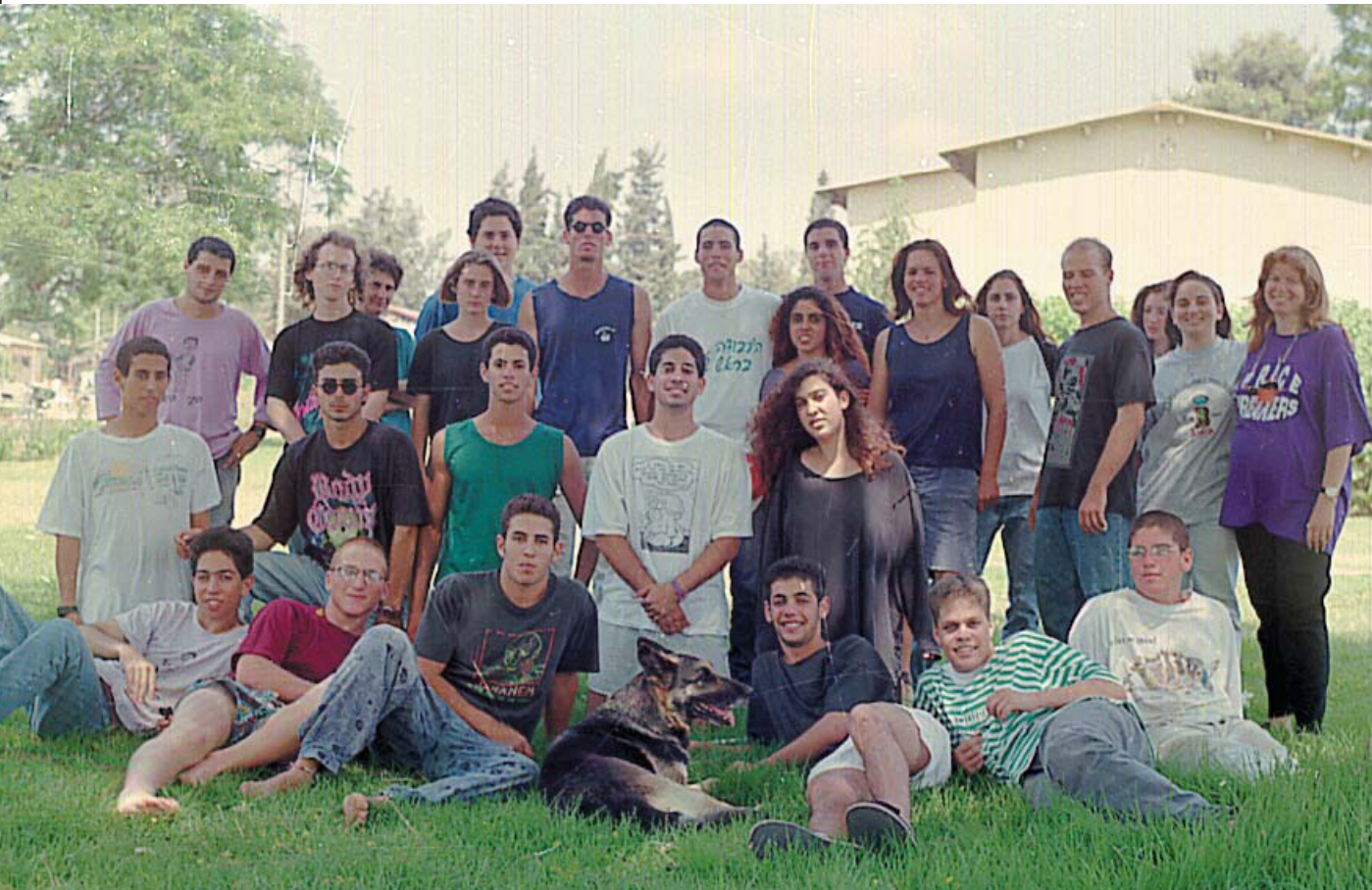
הקבוצה חייה בשלווה פסטוראלית וחברה לפעילויות ה"חסויות". הסובבים להם לא היו שקטים, וחשבו ששתי הכיתות קטנות, ושכך אי אפשר לחיות... ישבו וחשבו וטיכסו עצה, עד שנמצא הפתרון - לאחד את צאלון ואת נרקיס, וליצור כיתה אחת שתקרא - "צאלונרקיס". רעיון האיחוד רקם עור וגידים בשנת 1990. בהתחלה ההכלאה הייתה מוזרה, ולקח זמן להתרגל לעובדה, אך עם הזמן זו הפכה ל"אחלה" כיתה, וזה היה הייחוד שלה.

היום, ב-2006, כל אחד מחברי הקבוצה מצוי במקום אחר: בקיבוץ - חגי נשוי+1, עובד נשוי+1, ראומה נשואה, מאיה, גל, איתי, דור ורן. במרכז הארץ - גידי נשוי+1, אבישג נשואה+1, נחשון נשוי+2, גיתית נשואה+1, ניצן נשוי+2, מישלין נשואה+1, עדי נשוי+1, ירון נשוי, קרן בן-שמחון, עינב, טלי, דן, שפרה. בצפון הארץ - לירון נשואה+1, אבישי נשוי+2 ועירד נשוי+2. בחו"ל - ענר, תמר.

קירינו שאינם - סער לב ז"ל, ברק מגיד ז"ל, שתמיד נמצאים בלבנו. בהזדמנות נפלאה זו, אנו מודים לכל האנשים שהביאונו עד הלום: חנה'ה קריצמן, עדנה מה (והמבין יבין...), רחל אבני, אליסון בלנסון, אולגה נשיא, יעל הכט, נעמי אלון, נורית דבורי, מתי וייס, אורי ב"צ וענת תבורי. במידה ושכחנו מישהו, אנו מבטיחים להיזכר עד הכנס הבא!

רקפת

מחזור כ"ח, תשנ"ד 1994

עומדים מימין לשמאל: פסי כהן (מטפלת), נטלי, דובי קלמר, סמדר יחזקאל, נימרה הרגיל, ניר שני, לימור שירזי, אופיר בכר, לוטן אלון, אלון אפרת, אסנת אבוטבול, כנרת גת (מחנכת), איתמר קווה, אודי יצחקי. כורעים מימין לשמאל: ליאור קרול, בן סוכמן, עידו כהן, שחר זגורי, עמוס שור. יושבים מימין לשמאל: יהל אבני, מיכאל בר-סיני, איל דבורי, שלו כהן, רועי עוז, אורי חוטר-ישי.

רקפת
ושהשאר יגמרו בחוץ!
איזו סיבה נשארה להחזיק בית-ספר בבית...

ותר מכל דבר אחר, התאפיינה כיתת רקפת בייחוסה העצמי. תמיד ראינו עצמנו כטובים יותר מכל כיתה אחרת, בכל תחום - ואכן היינו כאלה.

עד היום לא הייתה בר־מצוה טובה משלנו, לא הייתה כיתה עם בגרויות טובות משלנו, לא היה חג־מחזור מוצלח או מצחיק משלנו. אף כיתה אחרת, מעולם לא ניצחה אותנו במלחמה (בין כיתות), ואם אי־פעם הפסדנו בתחום ספורט כלשהו, זה כנראה היה לכיתה גדולה מאיתנו לפחות בשלוש שנים וגם אז, אם באמת היינו רוצים...

כולם יודעים, ותמיד ידעו, שאם צריך כיתה רצינית לטובת פרוייקט כלשהו, אם כיתת רקפת לא יכולה לעשות זאת, כנראה שאף כיתה לא יכולה.

עם השנים, עשה השיווק האגרסיבי את שלו, וגם בקיבוץ התחילו להאמין שמדובר בכיתה רצינית. לראיה, מעבר בית הספר למעלה הבשור נעשה מיד לאחר שסיימנו

י"ב (כי באמת, איזו סיבה נשארה להחזיק בית־ספר בבית). בוגרי י"ב לפני גיוס לא הורשו לדרוך על פרקט הדפוס

לפני שנת 1994, ההיצע של בני כיתת רקפת שינה את פני הדברים. עת השתחררו מהצבא, הוחלט על "מבצע" קרן־לייזר במטרה לגרום לבנים משוחררים (מכיתת רקפת) להישאר ולעבוד בקיבוץ. מפחיד לחשוב עד לאן ילך הקיבוץ כדי לקלוט אותנו, עכשיו כשאנחנו מגיעים לקר־הגמר של מסלול בנים...

יותר מכל דבר אחר, התאפיינה כיתת רקפת בייחוסה העצמי.

תמיד ראינו עצמנו כטובים יותר מכל כיתה אחרת, בכל תחום - ואולי לא היו הדברים מעולם.

תמיד ראינו עצמנו כטובים יותר מכל כיתה אחרת, בכל תחום - ואכן היינו כאלה...

סביון/יערה

מחזור כ"ט, תשנ"ה 1995

עומדים מימין לשמאל: ינון קפיטנוב, ליאור לוי, ששי, כפיר, אילת שלוי, קרן אלנקרי, רועי כהן, אורי וולכביאנסקי, גיל ללוז, עופר אפרת, מתן כסלו. יושבים מימין לשמאל: שי שזר, מירי גר, רויטל בניון (שבו), נבו נגלר, רותית מתנה, ורד גולד (מטפלת), דיאנה שומשוביץ, לילך ברק, לימור, טל תבורי (בן-הדור), רותי בר-סיני, מירב אשר, רומן, כפיר סיון, סהר פוקס, איליה קורן, אלכס. שוכב: עופר גתי.

כיתה כפולה וצרות מכופלות...
עברנו ראשונים למעלה הבשור.
היינו כבר בי"ב ושוב היה
מאוחר מדי עבורנו...

כיתה כפולה וצרות מכופלות. כשנולדנו, היינו בסך הכל 13 בני משק, שנתון דליל ביחס לכיתת רקפת (20) שקדמה לנו, ולכיתת צבעוני (המון, לא סופרים) עתירת הבנות, שניתרו אחרינו בצעדי מחול בכל חג אפשרי. יכול מועט מדי ומאוחר מדי. קברניטי החינוך לא ראו להשחית את מאמצייהם הצודקים על קהל כה קטן וכה עוין, ולכן הוסיפו לנו ילדי חוץ, ולקראת שנות הנעורים, צירפו גם אלינו כיתה של עליית הנוער: "יערה", 19 נפשות סוערות. בהתחלה למדנו בכיתות נפרדות, בכיתה י"א ביחד. בינתיים גם בית הספר התיכון המקומי עבר למעלה הבשור. היינו כבר בי"ב, ושוב היה מאוחר מדי עבורנו. נשארנו אי מבודד של בארי, בתוך בית ספר משותף. כך, קרחים מכאן ומכאן, הגענו אל קו הגמר. ישבנו בקהל וצפינו ב"סיפור הפרברים" שהעלה המחזור שלנו (רק רותי השתתפה).

עברו שנים. יניב זאדה היה הראשון שחזר לנעורים, הדרך אותם עד שעבר לפלחה, ומשם לתל-אביב. אורי וולכביאנסקי חוזר לנעורים בשנה הבאה. רק הוא ורויטל חברי קיבוץ. רויטל אפילו עברה לפאזה של ייצור ילדים. בעצם, גם ענבל ומתן המציאו תינוקות. השאר - חוץ מסהר פוקס, רותי (השחורה היפהפיה), טל תבורי ומירי גד (וגם אורי ושחר) - עודם מתפרפרים, כי לפי התקנון, עד גיל 30 לא צריך להחליט. העיקר שאנחנו לומדים, עובדים, תורמים לעם ולמדינה, ובאים לתורנויות. מה יצא מהכיתה הזאת? ימים יגידו. בינתיים אנחנו בונים על טל ושחר, הזוג המלכותי שיחליף את קלינטון והילרי.

קברניטי החינוך לא ראו להשחית את מאמצייהם הצודקים על קהל כה קטן וכה

ליבנה

מחזור ל', תשנ"ו 1996

עומדים משמאל לימין: אלונה שפירו, נעמי מוקה (מחנכת), ריטה מצקיץ, אל קסלמן, אירית חיטין, ג'ניה דוברסון, מרינה ריזמן, מרים קולבנוב, נטלי בנגיס, אלה פרידמן, רינת פרלון מימן. יושבים מימין לשמאל: ויטליק פרידמן, רמי קסלסי, אנדרי פדיצב, משה רויטר, דימה טארת, רומן גולדמן, אלי פולין, שוכבים משמאל לימין: טולה סימנובסקי, דימי חודרקובסקי.

הייחוד של הקבוצה היה שרובם היו עולים עם אותה שפת אם, והם ידעו לקלוט את הישראלים שהצטרפו לקבוצה

ל אחר שעלו לישראל מרוסיה לשעבר, והגיעו לבאר שבע, קיבלו הילדים "קייטנת קיץ" בקיבוץ.

יוחי שטיינהרדט נבחר ללוות אותם, ובסוף הקייטנה, שהשאירה בהם ובהוריהם טעם טוב, החליט יוחי לדחוף הלאה, ודרך צינורות הבירוקרטיה יצר קבוצה חדשה לבארי, "ליבנה" שמה.

את המסלול בבארי ככיתת חוץ, החל בגיל בר-מצווה. עולים חדשים ללא שפה, למנטאליות חדשה, לתרבות שונה, לקיבוץ, ועוד לשנה גדושה ועמוסה של בר מצווה. הכול היה אחר ממה שהכירו עד שעלו לישראל ובאו לבארי. בשנים הראשונות, עם יוחי כמחנך ועליזה גד כמטפלת, הם למדו הרבה עברית, במתכונת של אולפן עם נעמה חדר. את יוחי ועליזה החליפו עדי רביבו, נעמי אלון ורבקה מנור. הקבוצה הייתה גדולה וצעירה, ועם לא מעט קשיי קליטה. עם השנים המצב השתפר, העברית הפכה להיות חלק משפתם, הקיבוצניקים נהיו חבריהם, הם הפכו

להיות ישראלים-קיבוצניקים. בלימודים הם הגיעו לרמת למידה גבוהה, והוכיחו שהם לא פחות טובים, ולא אחרים מחבריהם לנעורים. בכיתה י', החליפה את נעמי ועדי נעמי מוקה, ובמהלך כיתה י' היא עבדה יחד עם רבקה. מספר הנערים/ות הצטמצם וירד ל-22-24. את השנתיים האחרונות בבית הספר, עשתה הקבוצה בבית הספר האזורי "מעלה הבשור", כשכל התיכון של בארי עבר ללמוד שם.

במעלה הבשור, השתלבה הקבוצה בכיתות האם עם כל תלמידי השכבה. המעגל החברתי גדל, והמעבר עשה טוב לרובם. הייחוד של הקבוצה היה שרובם היו עולים עם אותה שפת אם והם, ידעו לקלוט את הישראלים שהצטרפו לקבוצה במהלך כיתה י', ארבעה חבר'ה ישראלים שנשארו עד סוף י"ב, והיו חלק בלתי נפרד מהקבוצה. הם למדו שפה, מנטאליות, תרבות, והלכו במסלול של בוגרי בית ספר, והתגייסו לצבא. לא היה להם קל... ואת התקופה בבארי, חלקם זוכרים לטוב, ויש גם כאלה שלא. לקלוט זה קשה, ולהיקלט בחברה סגורה וקטנה של קיבוץ, זה עוד יותר קשה.

בשם המחנכים, מטפלים, מדריכים, משפחות מאמצות, וכל הקיבוץ שנרתם ועשה הכול שיהיה ל"ליבנה" רק טוב, אנו שמחים וגאים לראותכם ביום חג זה, 60 לבארי, ועשור ל"ליבנה". היו גאים ומאושרים בחייכם.

צבעוני

מחזור ל"א, תשנ"ז 1997

עומדים מימין לשמאל: שירה חצרוני, יפתח בריל, משה קלדרון ז"ל (מדריך), רותם מאיר (קליין), אלעד קיידר, מיכל וייס, גולן אבוטבול, אבנר קלמר, אביב פריקר (עזר), איתי זורע, אלעד נווה, שירה שגב, ליאורה בונה, עדי אפטלון (פקציארז), מור עוז. יושבים מימין לשמאל: אמרי מלמן, רן וייס, לימור הקר (חקק), דנה מגיד, ארז גתי, קורין סויס.

ארבעה כבר מצאו את התשובה והרוב עוד לא יודעים אפילו מה השאלה...

אחת הכיתות הגדולות
בהיסטוריה...

מי אנחנו בני ובנות צבעוני? האם ניתן לאפיין אותנו, או לומר שהשארנו חותם, או תרומה משמעותית לקיבוץ? לא ממש, וזאת על-אף היותנו אחת הכיתות הגדולות בהיסטוריה, כל כך גדולה, עד שלא נותרו שמות בקיבוץ, ומצאנו עצמנו עם פעמיים שירה ופעמיים אלעד.

נוכל למנות ולברוק מה עושה כל אחד, עפ"י מספר הבגדים (ירוק לבן) שכולנו זוכרים עד היום, אך ספק אם נגיע למסקנות נחרצות: אף אחד לא יצא לקצונה, 2 בדרכם להשתקעות בחו"ל (מי בכפר + שני ילדים וסוס, ומי בעיר + ויזה וport tax). חלק התחנתו, חלק מבשלים משהו, 4 כבר מצאו את התשובה, והרוב עוד לא יודעים אפילו מה השאלה.

בהתחשב בעובדה שעד כתיבה ג' - יעל דאלי דיברה איתנו בעזרת בובות של ציפור ואוגרים למיניהם, בערך בתקופה בה הפסיקו להגיש פלייצלך בחד"א. היעלמות הפלייצלך, שהיה מהמאכלים האהובים בכיתת צבעוני (דורג איפשהו בין אורז

עם קטשופ לבין "דני כפית", שהיה כמובן, הרבה יותר טעים מ"דני כתוב"), היוותה נקודת מפנה, בה מצאו עצמן רוב הכנות עובדות על כוריאוגרפיות חדשות לשיר "חי" של עפרה חזה, בעוד הבנים העדיפו לבנות מסלולים לגולה, ליד המקלט מאחורי הכיתה, ולפתח משחק בשם "גרימלוק וחמש הנקודות", משחק שגדולי האסטרטגים עד היום מנסים לפענח מה פשרו.

ואז ירד לנו גשם בבר-מצווה, וביום אחד איבדנו את התמימות, והבנו שלא נהיה בני 12 יותר (חוץ מארז, שהיה וישראל תמיד הכי קטן בכיתה).

וכך עבר עוד חורף, ועוד קיץ, מוטי זיק הפך לדני גספר, בן סוכמן הוחלף ביובל בר, והופס, מצאנו את עצמנו במעלה הבשור. בנקודה זו איבדנו את התמימות (ביום אחד), ואז נזכרנו שכבר איבדנו אותה, אז לא התרגשנו במיוחד. לאחר שהבנו שיש חיים מעבר לנחל גרר, כבר היה מאוחר מדי, והגיע הזמן לנסוע לקפריסין, ושם בדרך, על הסיפון, בין אכילת מנה חמה לבמבה, כשאנו בורחים מכל מי שנעלב מאיתנו יום קודם בחג

מחזור, הבנו שזה הטיול הכיתתי האחרון שלנו, ושמנקודה זו ואילך, כל אחד הוא יישות עצמאית, וביום אחד איבדנו את התמימות, וקנינו במקומה אוזו ופונגימון.

וכך חלפו להם 12 שנה של ביחד בלתי נמנע, ועוד 9 שנים של "חיפוש עצמי", והזכרונות הקולקטיביים הטובים והרעים יישארו אצל כולנו בלב, יישות עצמאית או לא. כיתה בקיבוץ, גם ללא לינה משותפת, זה הדבר הכי קרוב למשפחה, וכולנו נזכור ערימה של חבר'ה על הדשא בנעורים, או ערימה של חלוקים ורודים וכחולים תלויים לייבוש כשחוזרים מהבריכה בכיתה ב'. ואם נשכח, תמיד יהיה איזה כנס מחזוריים שיזכיר לנו.

אלה

מחזור ל"ב, תשנ"ח 1998

עומדים מימין לשמאל: נטע לב, גל אדמתי, עידן שלוי, שירי (אילן) גד, יערי כץ, נעם בן-עמי, ארבל בכר. כורעים מימין לשמאל: מעין ברקאי, טליה דבורי, אוהד כהן, יואב (בונה) בלקס, מירב (בכר) אריאלי. שוכבים: שי כהן, איתן חדר.

תמיד אמרו לנו שהגודל לא קובע, שדברים טובים באים בחבילות קטנות, ועוד כל מיני קלישאות כאלו או אחרות. כיתת אלה קובצה מרחבי הקיבוץ וממימד הזמן, כדי להצדיק את הקלישאה השכיחה ביותר הגורסת, שלא הכמות, כי אם האיכות קובעת. היינו כיתה קטנה. 9 בנים ו-4 בנות. מעט מידי בנות. על פני מפת הארץ הכירו אותנו ככיתת הטיולים. בין כיתה ד' לז', טיילנו בממוצע של לפחות פעם בשבוע, כשהגורו הג'ינג'י המזוקן הולך בראש. מקום חם שמור בלבבותינו לכיתת "צבעוני", השותפה לזוגון המפורסם "צבעוניאלה". גם בימי שיתוף ואחוה, היה ברור לשני הצדדים, למחנכות ולמטפלות, שהם לעד ייחסו בצילנו. בכיתה ט' עברנו לביה"ס האזורי "מעלה הבשור", פוזרנו בין הכיתות השונות, ולמדנו איך לא להקיא בהסעות.

רחוק רחוק בכיתה א', הדס המחנכת אמרה לנו שלכשנגיע לגיל 18, כבר לא נצטרך ללכת אל הצבא, שם הפכנו לשריונרים, חירניקים, צנחנים, נהגים, חובלים, אנשי חיל אויר וחינוך, ובזמן כתיבת שורות אלו, שמונה שנים לאחר יום גיוסנו, יש בינינו מי שעדיין לובש ירוק. כיתת אלה הייתה המסגרת העיקרית שעיצבה את דמותנו הבוגרת. השיוך המסגרותי והחוויות הייחודיות, ילוו אותנו לעד, בין אם נרצה ובין אם לאו, בהמשך חיינו, ולצד שם משפחותינו, תהיה לעולם כוכבית קטנה בתוך סוגרים: (*הנ"ל בוגר/ת כיתת אלה).

כיתת אלה קובצה מרחבי הקיבוץ וממימד הזמן...

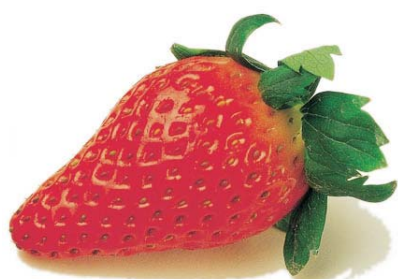
תמיד אמרו לנו שהגודל לא קובע ושדברים טובים באים בחבילות קטנות...

תות

מחזור ל"ג, תשנ"ט 1999

עומדים מימין לשמאל: אורן קידר, גיא דגן, צפיר לב, אדם קלדרון, הילה כהן, מור פריליך, יאיר רותם, מעין ברצור, בן גד, יואב בריל, מרב סבירסקי, דביר הקר. כורעים: איל בן-צבי, עדי תבורי.

משפחה לא בוחרים, ובטח שלא כיתה בקיבוץ...

היינו המחזור האחרון להעביר את כל שבע השנים הטובות של בית הספר בקיבוץ

מ שפחה לא בוחרים, ובטח שלא כיתה בקיבוץ. אתה יכול לנסות לערוק אל החבר'ה שנולדו שנתיים לפני, ללכת לעשן עם הגדולים, וגם לחטוף על זה אחר כך מהחברים הנבגדים, שלא מעיזים לעשות כמוך. אתה יכול גם להתקנא בשכבה שמתחתיך, שהיא הרבה יותר מגניבה ומגובשת, ועושה על האש ביום כיפור, ונראה לך שהיה הרבה יותר כיף אם היית כבר מהתחלה חלק מהם, ובכלל איך יכול להיות שדווקא השנתון של '81 יצא כזה רקוב, ואולי זה בעצם קשור למלחמת לבנון (שבכלל התחילה שנה אחרי שנולדת). שום דבר לא יעזור. אתה תקוע איתם.

הסכמה אחת. בקרב כיתת תות, לפחות שררה תמיד הסכמה אחת. אנחנו היינו הראשונים לבחור שם ממש טיפשי לקבוצה. הרבה לפני עידן הבננה והאיצטרובל, משהו בכינוי הזה הגדיר את השוני שלנו (כל מחזור חושב שהוא יוצא דופן, רק אנחנו צודקים), יותר משהקופירייטר עם המוח העקום ביותר יכל לנסח. חייבים להודות שגיא דגן תמיד הקדים את זמנו.

אם לנסות למצוא עוד ייחוד, תהיה זאת העובדה שהיינו המחזור האחרון להעביר את כל שבע השנים הטובות של בית הספר היסודי בקיבוץ, כולל שנת בר מצווה מלאה, לפני שהמעבר למעלה הבשור קצת הפריך את המושג כיתה. חוצמזה, היינו במשך שנתיים כיתת הזקונים של בית הספר בבארי, וגם חיפשנו את האפיקומן עד כיתה ב', תודות לחיסכון הכלכלי שהביא לנו את ה-א' גנית. אמרנו כבר שאנחנו מיוחדים?

כיתת תות נמצאת היום ממש בנקודה, שבה היא הופכת מהגדרה עם איזושהיא אחיזה בהווה, לנוסטלגיה. גם חתונות, שהתחילו לבצבץ בקרבנו באופן מדאיג לאחרונה, הן כבר לא ערובה לפגישת מחזור מלאה. מתי לאחרונה היינו כולנו ביחד, ברגע נתון? לך תזכור. מתי לאחרונה בכלל היינו כולנו בארץ? הודו, בלגיה, סין, ירושלים - הרסיסים של האגרטל הזה עפו הרבה יותר רחוק משאפשר לאסוף בדקה, אבל גם במפגש האחרון של שניים מאיתנו בדירה ברלינאית קרירה, אי אפשר היה להימנע מספירת המלאי המסורתית - מה עושה כל אחד כרגע, מה הוא צריך לעשות באמת, איך ידענו תמיד שהוא יותר מוכשר ממה שכולם חושבים. כדי לא לשכוח אף אחד אגב, תמיד הולכים לפי המספר בבגד.

אז מה יהיה איתנו? כמו כולם, וקצת אחרת. תואר ראשון, תואר שני, דוקטורט אחד לפחות, בעל, אישה, ילדים (מי בדרך המסורתית ומי בפונדקאית), תהילת עולם, והרבה תקווה שיהיו כמה שפחות תקלות בדרך. בזמן שאני כותב את זה, המסנג'ר מהבהב מבייג'ינג. "אנחנו לא רקובים", כותב שליח כיתת תות למזרח הרחוק. "פשוט לא לגמרי קיבוצניקים". אני לא ממש חושב שיש דבר כזה, קיבוצניקים, אבל אם זה עושה אותנו רקובים, לפחות אנחנו ריבה.

אנחנו היינו הראשונים לבחור שם ממש טיפשי לקבוצה. הרבה לפני עידן הבננה והאיצטרובל...

איריס

מחזור ל"ד, תש"ס 2000

עומדים מימין לשמאל: יוחאי בר-סיני, אסף חרד, יונתן רפפורט, הראל קרול, איתמר הרגיל, שגיא שפרוני, ליאל פוקס, אילי דינר, נהר נטע, תומר אפטלון, דן שזר. כורעות מימין לשמאל: נועה דגן, נטע אלון, רוני ברמק, עינת מאיר, אור כסלו, מיטל חליף.

ואף על פי כן - איריס"

הכנס הזה לא נועד לכיתת איריס. כי מעצם ההגדרה, כנס ניתן להסיק שמתישו היה פיזור. ואצלנו לא כך המצב. אמנם חלק היו בחי"ר וחלק בשריון, חלק באוסטרליה וחלק בפרו, אבל פיזור כזה שדורש כינוס, עוד לא ממש הספקנו לחוות. אבל כנס זה כנס, ובחברת יש דף שמוקדש כולו לנו, ודף צריך למלא. כששאלתי בגרנוליט כמה חברי קיבוץ, מה דעתם על כיתת איריס, נתקלתי גם בתגובות כגון:
"מי אלו בכלל כיתת איריס?" או "הם כבר עשו בר-מצווה?"
אז לאלו מביניכם שהפסיקו לספור אחרי כיתת ערבה או שלהבת...
הגיחו לאוויר העולם בשנת 1982. רוב האבות שלנו היו במלחמה, אבל אנחנו לא שואלים שאלות מיותרות...

חוינו על בשרנו את המעבר ללינה המשפחתית, כמו גם את המעבר לבית-הספר האזורי, ואחרי אי אלו עליות ומורדות דמוגרפיות, הגענו אל קו הסיום 17 חבר'ה, שיכולים לשבת יחדיו תחת הכותרת "כיתת איריס". כשבילנו "איריס" הם החברים, שתמיד אפשר להתקשר אליהם באמצע הלילה מהצבא, מחו"ל, או אפילו אם סתם שקעת עם הסיטרואן ברלינגו בביתרונות, ואתה צריך חילוץ. "איריס", כנראה, תמיד תהיה האנשים, שאליהם אתה חוזר במחשבה וחושב "בית" - במלוא מובן המילה.
היום, אחרי 24 שנים, כולנו פה בארץ (פחות או יותר), מי באופן זמני יותר, ומי באופן זמני פחות, מי בקיבוץ ומי בעיר, מי בקבע ומי במילואים, ממוקמים איפשהו בהסדר בנים חדש, בעבודה, או בין סמסטרים, בין הטיול הגדול לטיול הקטן, בגד"ש, בדפוס או בגר"ג. 17 בפועל ו-18 בלב.
ולגבי העתיד... יש כאלו בינינו, שמתכננים שלוש שנים קדימה, יש כאלו שיודעים, בערך, איפה הם עומדים מחר, ויש כאלו שגם את זה עוד לא מצאו. רק לאחד עתיד ידוע, והוא, כמו שאמר בוב דילן: "Will stay forever young"
ולא בגלל שחייבים לומר: "תודה! לכל אלו שהביאונו עד הלום והם רבים מספור..."

חוינו על בשרנו את המעבר ללינה משפחתית...

הרדוף

מחזור ל"ה, תשס"א 2001

עומדות מימין לשמאל: יעל בן-צבי, ליאור מאיר, נטע פלוטקין.
שורה אמצעית, מימין לשמאל: אלה הרשקוביץ, אלה גתי, סופי אדמתי, לודי גאז, ענבר אילן, מור גודארד.
שורה תחתונה, מימין לשמאל: גלעד אבוטבול, גיל שטיינהררט, יובל וייס, בועז צ'ריקובר, אנדריי סקוסירב, ערן בריל.

כ יתת הרדוף - כיתה של בנות
 אמנם היחס לא משמעותי (9:6)
 אבל כשכל בת היא "בת", זה כבר בלגן אמיתי.

עוד ביסודי התחילו חיכוכים,
 ריבים, תככים וסלואו בערבים.
 הבנים הציעו חברות
 והבנות, בלי להסס דקה, נענו בקלות.
 מהרגע שמחזור קיבלו לראשונה
 הבנים הגדולים נכנסו לתמונה
 בני הכיתה הרגישו ננטשים
 בזמן שהבנות השתוללו עם האיריסים.
 סיימנו י"ב במצב קצת אחר
 למרות שאנדריי עדיין לא התבגר
 סופי עדיין בענייני הצילום
 ואת גיל תמצאו בגואה עם צ'ילום.
 מור הפתיעה את כולנו עם קרחת
 וליאור עד היום מנענעת את התחת.
 הרשקו (אלה) עדיין מחפשת את האחד
 ובוועז עבר לחגוג את חג המולד.
 ענבר בבאר שבע הולכת ללמוד
 בעוד שנטע מבלה בארה"ב עוד ועוד...
 ערן בריל נשאר המשכיל
 וגתי (אלה) בהודו רוכבת על פיל.
 יובל בדרך לכבוש עוד פסגה
 בזמן שיעל בבית מכינה שוב עוגה.
 בלו (גלעד) הולך ללמוד משפטים
 ולודי בדרך להביא ילדים.
 אז מה צופה לנו העתיד אנחנו באמת לא יודעים,
 כרגע כולנו בשלב החיפוש
 מקווים שתמיד יהיה מלא בריגושים
 ושלעולם נשאר "ההרדופים".

הבנים הציעו חברות
 והבנות, בלי להסס דקה, נענו בקלות...

פטל

מחזור ל"ו, תשס"ב 2002

עומדים מימין לשמאל: כרמל נטע, מיכל בן-צבי, רועי מור, גיורא יחזקאל, יונתן אלון, עדן פישר, דגן בן-צבי, הגר וייס, ליאור ברמק, תום בר, דפנה חדר, קרן כהן.
יושבים מימין לשמאל: עומר קלדרון, עדי זוהר, כרמל גת, דרור פוקס, שחר צמח, טל צור, אילון עוז, שיר מאיר, איה בכר, גדי לוי.

מגוון רחב של דרמות, טרגדיות ותסביכים שאף מורה או מחנך, לא הצליח לפתור עד היום...

כ יתת "פטל" על כל 22 ילדיה, החלה את דרכה בכיה"ס בארי כמו בטלנובלה, שלא תבייש אפילו את ערוץ "ויזה" המהולל. כבר מהרגע בו נכנסו הזאטוטים לכיתה ב', התפארה הכיתה במגוון רחב של דרמות, טרגדיות ותסביכים - שאף מורה או מחנך, לא הצליח לפתור עד היום. מלכות, הרבה אקשן היה בכיתה, אין הורה שלא יודה בכך. החל ממלכים, מלכות, קבוצות, חרם, מריבות, שנאה, אהבה, קנאה, שנאת-זרים, שיחות ייעוץ עם פסיכולוגים מפחידים, וכלה במעשי קונדס לרוב.

אך אין ספק, שהכיתה תיזכר בעיקר בשל האירוע המצמרר שהתרחש בשלהי כיתה ו', בו התגלו ילדי כיתה פטל בערמומיותם - ביום בהיר אחד, התבשרנו על כך שהרשויות גילו את אחת התרמיות הגדולות ביותר בקיבוץ בארי - גניבת ארטיקים מהכלבו (!!!) במשך זמן רב, ונאלצה לרצות עבודות שירות בדפוס במשך חודשים...

כיום, בגיל המופלג של 22, גדלנו, התבגרנו, תרמנו לחברה, התגייסנו לצבא, והשטויות של כיתה ב' כבר מזמן חלפו עם השנים, המעבר למעלה הבשור, וההכרות עם עולם אחר בו כל אחד מאיתנו מצא את מקומו. מדי פעם בפעם אנחנו יושבים ביחד, ונזכרים בערגה בתעלולים, סיפורים, ובחוויות רחוקות, מתקופת היסודי או התיכון, בטיולים, בשיעורים, במורים, ובדברים שהיינו עושים ביחד, הפטלים.

שנת בר-אצווה תשנ"ז

תפוח

מחזור ל"ז, תשס"ג 2003

שורה ראשונה מימין לשמאל: ליה פוקס, מיה תבורי, זהר דגן, עטר כץ, עמית הרשקוביץ, אלה אדמתי, אנטל שלוי, מיה קרבונה, ענבל אלון, נועם יצחקי.

כורעים מימין לשמאל: איתי סבירסקי, טל חוטר-ישי, הרן כסלו, אדם רפפורט, סטפן גאז, בוריס סטולבה, גל גודארד. יושבים מימין לשמאל: רז בן-יעקב, עדי הרן, עומרי שפרוני, ארי גלברד, ירון שזר.

בטח יהיו פה באיזור כמה תפוחים שירכבו באופניים על שבילי הקיבוץ (גם אם הכבישים יהיו ברוחב 5 מ')

אחד ההרכבים המאוזנים ביותר שבארי ידעה בשנים האחרונות...

גדה אורכנית טוענת, שהשיעור הראשון שמעביר רמי גולד לעובדי גן ירק חדשים, היא שתפוז הוא קודם כל מים וידע. התפוח, כידוע, הוא אחד מהפירות הנפוצים בארץ ובכלל, ולכן נשאלת השאלה - מהו תפוח? המתחכמים יאמרו, שתפוח הוא אותו שילוב של מים וידע.

בינינו, תפוח הוא לא תפוז, והוא בוודאי לא רק מים וידע. תפוח הוא, למשל, נגישות. אין אחד בכיתה שלא זוכר שבכלל לא רצינו להיות "תפוח". כמו רבים לפנינו, גם אנחנו טיפחנו את הפנטזיה שיתנו לנו לקרוא לעצמנו "מנגו", אף על פי שידענו שהסיכוי קלוש. גם אותנו מרחו בתירוצים ארצישראליים, וטענו "שזה לא צמח ישראלי, ואי אפשר יהיה לגדל אותו". מי ביקש לגדל? רק רצינו שם אקזוטי. בכל מקרה, זה הזמן לגלות, שהמאבק בין "תפוח" (הבנים) ל"יסמין" (הבנות) היה צמוד, ורק התעקשותה של מאיה ק. לדבוק ב"פעמונית" שלה, הטתה את הכף לטובת "תפוח". כך זנחנו את רעיון האקזוטיקה, ונשארנו עם הנגישות של הפרי הכי נפוץ במרכולית.

תפוח הוא גם איזון. יחס שיווינוני של 11 בנים מול 11 בנות, שהקשה בהתחלה על יצירת הסכמה רחבה בנוגע לשם, יצר בהמשך את אחד ההרכבים המאוזנים ביותר שבארי ידעה בשנים האחרונות. הדרמות של הבנות תמיד היו מינוריות בהשפעת האדישות של הבנים. הטיול לתורכיה, בסוף י"ב, הורכב מחמישה ימים של טבע, וחמישה ימים של בטן-גב, ובהצגת ברה-המצווה, שיגענו אתכם עם "מיכה - איזו פאדיחה" באותה מידה ששיגענו אתכם עם "עליזה" - אני בקריזה.

וברור שתפוח הוא מגה-חננויות. אין ספק שזרע הפורענות נטמן בשעות הצהריים המפוקקות של כיתה ב', אז הקשבנו בשקיקה לפרקים מתוך "אי הילדים" ו"האחים לב ארי", והגיע לגרנד-פינאלה בימי הבגרויות העליזים, כשניבה איימה להחליף את השם של בית הספריות ל"בית כיתת תפוח", כי בכל רגע נתון ביממה, ניתן היה למצוא שם כמה תפוחים בעיצומה של חרישה אינטנסיבית.

אלו תפוחים מן העבר, וקל להגדיר אותם, ולספר אודותיהם, כי הם באים בשיטת "חבר מביא חבר", כל זיכרון נוסטלגי מעלה עוד אחד ועוד אחד. הרבה יותר קשה יהיה לספר על התפוחים מן ההווה, כי אנחנו בדיוק בנקודה החמקמקה הזו, שלפני שבע שנות ההתפזרות וההתבלגנות שהקיבוץ מקציב לנו. רוב הבנים שלנו עוד בצבא (אבל כבר רואים את הסוף), רוב הבנות שלנו בקיבוץ (ולא רואות את הסוף...), וכולנו יודעים, שאוטוטו נתחיל לדעת איפה כל אחד, ומה הוא עושה מיד שנייה, שלישית ורביעית.

והתפוחים מן העתיד? עליהם בכלל לא מדברים. מה שבטוח, עד חג ה-70 עוד כמה מאיתנו יצמיחו שערות לבנות. בטח יהיו פה באיזור כמה תפוחים שירכבו באופניים על שבילי הקיבוץ (גם אם הכבישים יהיו ברוחב 5 מ'). תפוחים אחרים ישתמשו כנראה בכלי תחבורה מתקדמים יותר על שבילים (של אבן משתלבת או סתם אספלט עירוני), במקומות אחרים בארץ ובעולם. וכשכל התפוחים האלו ישמעו את יורם ארבל שר "אני אצבע את השלכת בירוק", הם ירגישו גאווה גדולה, שהם השתייכו לכיתה היחידה בבארי, שעשתה "חבל-חבל" לצלילי מוזיקה עברית, ודרך הוכיחה לכולם שתפוח הוא לא תפוז, ובוודאי שלא רק מים וידע.

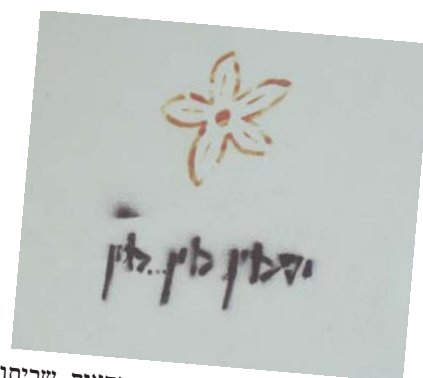
יסמין

מחזור ל"ח, תשס"ד 2004

עומדים מימין לשמאל: עמית פריליך, ניצן זוהר, מאור ויזל, ירדן צמח.
יושבים מימין לשמאל: גלי זורע, קים בן-יעקב, מורן בר, חגי הקר, דרור נטע, נטלי פוקס, סביון אילן, עומר קרינגל.

יסמין

עברנו לנעורים כלי הצבעות, מחאות, שבתות רעב וכדומה...

ה תחלנו את דרכנו יחד, כשקיבלנו, כמיטב המסורת, פליקים בתחת עם ענפי דקל. סיימנו י"ב ככיתה הקטנה ביותר עד עכשיו (לפחות מאז שאנחנו זוכרים), אבל במשך השנים, היו איתנו כ-14 ילדי חוץ שלמדו איתנו, הגדילו את כיתתנו, גילו לנו את סופ-סופ פיצה, ושלכביסה יכול להיות ריח טוב. למדנו בבית הספר "נופים" מכיתה ב' (עשינו א' גנית) עד כיתה ו'. במהלך השנים, לימדו אותנו מורים מן השורה הראשונה, כמו איילת גודארד, מתי וייס, רבקה מנור, ועוד רבים וטובים. אמנם אנחנו כיתה קטנה, אך אין ספק שיש ברשותנו כמה שיאים חשובים:

1. עברנו לנעורים בלי הצבעות, מחאות, שביתות רעב וכדומה. (כנראה בגלל שלא ידעו על קיומנו).
2. הורדנו את רף הגיוס בכלל, והגיוס הקרבי בפרט.
3. ברגעים אלו ממש, אנו בדרכנו לחתונה הראשונה של בת כיתתנו!

כיום יש בכארי 11 בנים ובנות מכיתת יסמ"י. לא ברור כמה יישארו לכנס המחזוריים הבא, אבל אנחנו מבטיחים לשלוח נציגות.

לא ברור כמה יישארו לכנס המחזוריים הבא, אבל אנחנו מבטיחים לשלוח נציגות...

תלתן

מחזור ל"ט, תשס"ה 2005

עומדים מימין לשמאל: חן זייגן, אלון גת, רן גולד, גבע מאיר, אודי בן-צבי, נבו אבוטבול, אסף וייס.
שורה שניה מימין לשמאל: גיל מור, גיא קינג, סהר דגן, אמיר צור, יובל הרן.
הבנות מימין לשמאל: גיל ילין, נטשה רפפורט, גל סוכמן, נועה בר-סיני.

כל התעלולים שעוללנו, הם בעצם ספינת הפינה ואבן
הדגל של כל נער קיבוצניק שלא מתבייש בעצמו

עודת זהות:

שם: תלתן

שנת לידה: 1987

ת

מספר חברים עדכני: 16 (נכון ל-3.7.2006)

פליטים: ניר בן-צבי, הלל צ'ריקובר

מס' בנים: 12

מס' בנות: 4 (ועוד איזה...)

מחנכות לאורך ההיסטוריה: לורט שור, מזי בכר

מדריך בר-מצווה: יניב זאדה, בליווי גיורא יחזקאל ויעל בן-צבי

מדריכי נעורים: מי זוכר, ונטע לב.

לפני שהתכנסנו בשביל לכתוב כמה מילים לעלון, היינו בטוחים שאנחנו הכיתה הכי מוצלחת ומיוחדת שהקיבוץ ראה. מה לא עשינו?

פרצנו לאקונומיה, נתפסנו, זייפנו תלושים לקיוסק, עישנו ושתינו בסתר, קפצנו לבריכה בלילות, ועישנו נרגילה על הגג של המכבסה. אפילו עשינו על האש בשבת, הסתננו למסיבות בפאב, אכלנו צ'ולנט-שישי בחדר אוכל, עברנו ב"בני בארי" וכמובן שנלחמנו על המעבר לנעורים. אבל בעודנו משתכשכים בסיפורים נוסטלגיים דביקים, הכתה בפנינו המציאות העגומה. כל התעלולים שעוללנו, הם בעצם ספינת הפינה ואבן הדגל של כל נער קיבוצניק שלא מתבייש בעצמו. לא עשינו שום דבר מיוחד. תכל'ס.

אז מה לגבי העתיד?

אפשר להניח שנחשוב שפילסנו לנו דרך ייחודית. אבל כנראה שבפועל, כמו כולם, חצי יעזבו, שלישי מהם יחזרו על ארבע אל הרפת, לפחות אחת תתחתן עם ביני"ש, אחד הומו, אחת לסבית, אחד קבע, שני אידיאליסטים במזכירות ובסוף - בסוף כולנו ניפגש במישמיש.

ונסיים בנימה אופטימית - תלתן לנעורים!

היינו בטוחים שאנחנו הכיתה הכי מוצלחת...

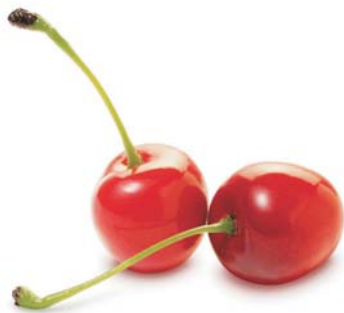

דובדבן

מחזור מ', תשס"ו 2006

עומדות מימין לשמאל: זהר יחזקאל, דניאל גלברד, מרוה כץ, ענבר קרינגל, מחול חוטר-ישי, ניר חרובי, ליאת אדמתי.
יושבים: יאיר בריל, יותם, דניאל אסקפה, יוני זייגן, שחף סימון, עידן גד, רון שפרוני.

לאף אחד מאיתנו אין עדיין ילדים, נכדים או נינים...

ה כיתה הצעירה ביותר בכנס המחזוריים. הכיתה למדה בבית-ספר "נופים" עד כיתה ו', ועברה לבית הספר האיזורי "מעלה הבשור", שם למדה עד סוף י"ב. בסיום "תפקידה" בחינוך הקיבוצי (לאחר חג מחזור שהצחיק, בניגוד לכל הציפיות) מנתה הקבוצה כ-14 אנשים. קבוצה עקשנית, קבוצה עקשנית, שתמיד ידעה להוציא מעצמה את המקסימום כנגד כל הסיכויים, וכנגד כל הציפיות. אפילו כשדברים נראו אבודים, תמיד הצליחו לתת עוד "פוש" קטן. היות ורק עכשיו סיימנו, הרבה לא השתנה. אף אחד לא עזב לשום מקום, וכולם בינתיים נמצאים בקיבוץ. לאף אחד מאיתנו אין עדיין ילדים, נכדים או נינים, גם אף אחד מאיתנו לא חבר קיבוץ עדיין. כנראה שיהיה יותר מה לכתוב בכנס מחזוריים הבא.

הכיתה הצעירה ביותר בכנס המחזוריים...

חברות נוער

איתנים - תשט"ז 1956

בארות - תשכ"א 1961

אלומה - תשכ"ח 1968

שיקמה - תש"ל 1970

איתנים

חברת נוער, תשט"ז 1956

למעלה מימין לשמאל: אלי רוטנברג ז"ל, שמחה ל'ה ירחי, רוחמה, דוד מוצרי, אלי כהן, גרידי עזריאל.
שורה שניה, מימין לשמאל: חנה, דבורה גטניו, ניסים לוי, כהן יהודה, גאולה, משה ליברמן, נסים שצ'י, שלום, יצחק ראובני, - , - , דוד ריבשייד, אברהם, משה אטיאס, עומי רחביה.
שורה שלישית, מימין לשמאל: ישראל חברש, שלום לוי, סימה ביואס, משה משה, רבקה קסורלה, שייקה, משה בניהו, - , - , שורה רביעית, יושבים מימין לשמאל: לאה ידיאל, יצחק לוי, אתי שווילי, אהרון פרי, חיים חוטר-ישי המדריך.

חברת הנוער "איתנים" הוקמה בשנת 1952, ומנתה 7 נערים ונערה אחת, בגילאי 13-14. על-מנת להגדיל את מספר חברי הקבוצה, פנו הנערים לחבריהם בעיר, ובעזרת תנועת "הנוער העובד", צורפו חברים וחברות חדשים, ובמהלך מספר חודשים גדלה הקבוצה ומנתה כ-30 נערות ונערים, ועם השנים הגיע מספרם ל-45. ברור שהיו עזיבות רבות, כמקובל בכל חברה, שנבעו בעיקר מקשיי הסתגלות. רוב הנערים בחברת הנוער היו ממשפחות במצב סוציו-אקונומי נמוך, והיה קושי רב להנכס לחיי שיתוף, עבודה וערכות הדדית. למרות כל הקשיים והוויכוחים, נוצרה חברה מגובשת, שנוהלה כאוטונומיה במסגרת הקיבוץ, וזכינו להגיע להישגים בכל התחומים: חברה, ספורט, מחנאות ומוסר עבודה. הצלחה זו נזקפת לזכותם של המורים, המדריכים, המטפלות והיועצים.

כאמור, חברת הנוער הייתה אוטונומית במסגרת הקיבוץ, והפעילות הייתה כדלהלן: חצי יום הוקדש ללימודים במתכונת זרם העובדים, אשר כללו את כל המקצועות, ולימודים בנושאי תנועת העבודה. לצורך הפעלה נכונה ומבוקרת, הוקמו ועדות: חברה, תרבות, נוי, פינת-חי, משמעת וכספים. כל נושא שנדון בוועדה, הובא להחלטה באסיפת חברים. עלי לציין, שרוב רובם של הנערים והנערות, לא הגיעו מסיבות אידיאולוגיות חלוציות וכו', לכן ההסתגלות הייתה קשה, והודות למדריכים, המורים ושיבוץ הקבוצה במשפחות מאמצות, המטרה הושגה, וכל הנערים והנערות יצאו לחיי עמל ועבודה.

באמצע שנת 1955, סיימנו את "הלימודים", והתחלנו לפעול במסגרת המשק, כבוגרים לכל דבר. בחודש אפריל 1956, לפני גיוסנו לצה"ל, התקבלנו כחברים בבארי. אישור החברות הגביר את המוטיבציה וחיזק את הקשר למשק, ועל רקע זה הגיע הרגע המכריע והחשוב בחיי כולנו - הגיוס לצה"ל. זה קרה בחודש יוני 1956. בארץ כולה שררה אווירת מלחמה, היה מתח עם שכנתנו מצריים, ואנו הגענו למחנה 80, לשרות, כחיילי הנח"ל.

נשלחנו להאחזות נח"ל בקציעות, כשהמטרה חלוצית-לוחמת, אחזקת המקום כמשק פעיל, ופעילות ביטחונית שוטפת, אחזקת מוצבים, סיורים ושמירה. בתום האימון הצטרפנו כולנו לקיבוץ נחשולים לש.ל.ת. באימון המתקדם פורקה הקבוצה ופוזרה בין הפלוגות, למרות זאת הקשר נשמר והתקיימו מפגשים בבארי, ששימש לנו בית לכל דבר. רובם של החברים חזרו לבארי, ועד תום השרות הצבאי נישאו 3 זוגות.

כל האמור לעיל הוא תאור תמציתי על הקורות את חברת הנוער "איתנים".

בארות

חברת נוער, תשכ"א 1961

עומדים, מימין לשמאל: יהודה כלב, אברהם (אבלום) מילס, יעקב (וואיה) רגב, -, יוסף מרגלית, יעקב חבר, משה לטר, שלמה רפאלוב, אפרים לוי, אהובה לוי, אריה בית הלחמי (ברט שניידר), איתן אבישר (אבישרור), עדינה יוסף, יוחי שטיינהררט, שושנה עלימה, יחיאל יושבים מימין לשמאל: רבקה כלב (ראובן), אבשלום שמחי, שרה (אליהו) דיסטניק, דליה (חנוכה) גלעדי, אפרים מנצור, מזל דהרי, אסתר נסרי, רחל (לוי) קידר. שוכבים, מימין לשמאל: ניסים ירחי, ניסים פרדס, ניסים (טרבלום) טל, משה לטר. חסרים (ומופיעים למטה בתמונת החילים): אבינועם ונטורה וניסים (צאלח) צפריה.

לאחר ארבע שנים יפות בכארי יצאנו לשרות בנח"ל...

הגענו לבארי מכל קצוות הארץ, חלקנו ממשפחות מצוקה, בשלהי מלחמת קדש, בשנת 1956. התאספנו בבית הקיבוץ המאוחד ברחוב סוטיץ בתל-אביב, כ-30 נערים ונערות, שם פגשנו את עזרא ז"ל ואהובה'לה גדלין, ואיתם הגענו לבארי, ביתנו החדש. תמונה ראשונה שעולה בזכרוני, בהגיענו לבארי, היא להקת זרזירים עצומה שבצבעה השחור כיסתה את השמיים ואת השמש, כמו ענן ענק. אכלנו ארוחת ערב ראשונה בחדר-האוכל, כשתמר שלוי מגישה לנו בצורה אישית וחמה את ארוחתנו הראשונה בקיבוץ.

לאחר הארוחה עברנו עם מנוחה, המחנכת, בין כיתות "אשל" ו"דרור", ואספנו שמיכות שחסרו לקבוצה. עזרא ז"ל הדליק לנו מדורה מאחורי מחנה הנח"ל, ישבנו יחד לפגישה ראשונה ולאחריה הלכנו לישון 'לילה ראשון בלי אמא'. בבוקר הראשון, מנוחה אספה אותנו על-יד סמל הנח"ל במחנה, ערכה מבחן זריז בעל-פה לכל אחד מהילדים וחילקה אותנו לשתי כיתות "גפן" ו"רימון".

יצאנו לעבודה ראשונה בקבוצה. מחצית מהילדים אספו גזם בכרם, עם מוסיק, ומחציתם עם זאב רפופרט ז"ל, פיזרו רעל נגד עכברים בשדות הפלחה. עברנו 5 שעות בבוקר ולמדנו 3 שעות אחה"צ לסרוגיץ - שתי הכיתות. במהלך השנים של שהייתנו בבארי, אומצנו בחדרי הוותיקים כבניהם, היה לנו טוב ולימים השתלבנו בענפי המשק, בחקלאות ובענפי השרות.

כבר בימים הראשונים בבארי הקמנו פינת-חי, בעזרתו של עזרא ז"ל. אהבנו לטפל בחיות. פינת-החי שלנו מוקמה מאחורי המחנה, לרגלי מגדל התצפית, סמוך לגדר המשק. היום עומד שם דפוס בארי. היו לנו חיי חברה פעילים. טיילנו עם מיכאל גדיש ז"ל, ונסענו עם אפי הנהג המיתולוגי. מנוחה הסבירה על צמחים באזור ותמר שלוי טיפלה בנו באהבה ובסבלנות. עזרא, לפעמים, דירבן אותנו במקל (ללא מכות) להתקלח, ותמיד נגמרו המים החמים הרבה לפני שמחצית מהחברה גמרו להתקלח.

לאחר ארבע שנים יפות בבארי, שתקצר היריעה מלספר ולתאר, יצאנו לשרות בנח"ל, כ-35 בנים ובנות. לפני גיוסנו, בסוף שנת 1960, התאחדנו עם חברה מקיבוץ לוחמי-הגטאות ועם קבוצת "להבה" מבי"ס עירון בחדרה. בינינו נוצרו יחסים חברתיים, היו זוגות, הייתה גם קנאה ותחרות, כמו בכל חברה בריאה. לאחר הצבא חזרו לבארי: אפרים, יוחי, אסתר, אבלום ואהובה. בארי כבית, השאירה בנו חותם לכל החיים.

במהלך השנים של שהייתנו בבארי, אומצנו בחדרי הוותיקים כבניהם, היה לנו טוב ...

אלומה

חברת נוער, תשכ"ח 1968

עומדים מימין לשמאל: חיים זוהר, - זיוה מזרחי, עמי, - מוטי, - שמואל אברמסון, גילה ספילר, שמעון בן-לולו, קמליה בלטנר (חוטר-ישי), - צפניה צפניה, עליזה אבוטבול, - רן קייזרמן, זאב וקסלר (מחנך). כורעים, מימין לשמאל: דוד אקלר, ששי גוריון, יואל דיגמי, דרור מדינה, גבי טסה, דני פיטוסי. יושבים מימין לשמאל: כרמליטה, כרמלה חזן. חסרים ומופיעים בעמוד הבא: איציק קוזין, דוד קרול, משה אבוטבול.

ב שנים 1956/6 החלה להתגבש קבוצת הכשרה צעירה שנקראה: "אלומה". אל הקבוצה הגיעו נערים ונערות מכל רחבי הארץ, כל אחד והסיפור האישי שלו. סה"כ עברו בקבוצה יותר ממאה נערים ונערות, שבאו לברוק את הקבוצה, ומצאו שלא מתאים להם להיות שייכים. לבסוף סיימו את בית-הספר 23 חניכים. מבחינת הגיל, היינו קבוצה מקבילה לקבוצת "ערבה".

המדריך הראשי של הקבוצה היה: זאב וקסלר, בשביל חברי הקבוצה הוא היה חצי אלוהים. מאוד מעורב בכל מה שקורה איתנו, מחליט בשבילנו, כי הורים לא היו לנו בבארי. המטפלות: אהובל'ה אדמתי, וחסייה דר. גרנו בשני צריפים - צריף הבנים - היה צריף האמנות שחוסל לפני כשנתיים, וצריף הבנות - היום משמש את סדנת הנגרות של בית-הספר.

סדר השבוע שלנו כלל יום עבודה שלם ועוד שלוש פעמים עבודת הקמה. בשאר הזמן ניסו ללמד אותנו. לימודים לא ממש היו שם, יותר ניסו לחנך אותנו ולדאוג שנהיה בני אדם.

המורים שלימדו אותנו: שלוה חיות, ניסתה ללמד אותנו אנגלית, מוטי חיות לימד מתמטיקה, אך אנו היינו עסוקים יותר במכנסים הקצרים שלו, ובנוסחאות שיצאו משם.

אנדרד אלדן לימד מקרא, זאב וקסלר לימד את שאר הנושאים, וכך העבירו לנו את השבוע, בכאילו לימודים.

כל אחד מחברי הקבוצה קיבל משפחה מאמצת, וכל יום אחה"צ הלכנו לביתה של המשפחה.

לעיתים זה הצליח והייתה כימייה, ולעיתים החלפנו למשפחות אחרות, והיו גם כאלה שהעדיפו שלא תהיה להם משפחה מאמצת. הנושא של משפחות מאמצות היה זר לנו, בהתחלה התביישנו, אך עם הזמן היו כאלה שהמשפחות שלהם ממש עזרו להם להתאקלם בחיים.

לקראת הצבא, כינסו את כל חברי הכיתה, וזאב הכריז שכולם מחויבים לשרת בנח"ל, ומי שלא מוכן לכך, עוזב באופן אוטומטי את הקיבוץ. כמוכן שלא כולם הלכו לנח"ל, עובדה שהביאה להתפרקותה של הקבוצה הגרעינית. אלה שהחליטו כן ללכת לנח"ל, סיימו טירונות של שלושה חודשים במחנה שמונים, חצי שנה של"ת באשרות יעקב מאוחד - זמן הכשרה לקראת העלייה להיאחזות "ארגמן". לאחר הצבא, כל אחד הלך לדרך, לא חזרנו לקיבוץ כקבוצה.

היום גרים בבארי חמישה מחברי הכיתה: קמליה חוטר-ישי, חיים זוהר, משה אבוטבול, איציק קוזין ורוד קרול. עוד שלושה מחברי הקבוצה בחרו לחיות בקיבוצים אחרים: כרמלה חזן בנתיב הל"ה, מרגלית בגשר, שוש באשרות יעקב מאוחד. שאר חברי הקבוצה חזרו למקום מגוריהם הקודמים, התחתנו והקימו משפחות.

לימודים לא ממש היו שם,
יותר ניסו לחנך אותנו
ולדאוג שנהיה בני אדם

שיקמה

חברת נוער, תש"ל 1970

כשרה צעירה שמרבית חבריה באו מעיירות פיתוח, בעיקר מהנגב. הראשונים הגיעו בספטמבר 1968. כמדריך-מחנך להכשרה נקבע דובי פלד ז"ל. עם סיום תקופת הכשרתם באוגוסט 1970 נותרו 10 נערים, שגויסו לצה"ל עד תום אותה שנה. לאחר שרותם הצבאי חזרו בודדים, שלא הצליחו להיקלט בבארי.

